

ΕΝΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ/ΙΣΣΕΣ ΠΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ
ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΟΣ
ΤΟΥ ΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ
ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙ ΑΠΟ ΕΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Το καθεστώς έκτακτης ανάγκης επιβάλλει συνθήκες εξαίρεσης

Το κράτος θέλει να κατέχει το μονοπώλιο της βίας για να διατηρεί την κυριαρχία του, η χρήση της βίας από πλευράς του κράτους σαν μέσο επιβολής είναι αναγκαία για την διατήρηση της καθεστηκυίας τάξης. Κάθε αμφισβήτηση του μονοπωλίου άσκησης αυτής της βίας αντιμετωπίζεται με ολοκληρωτική σφοδρότητα. Διαχρονικά και σχεδόν σε όλες τις χώρες η επαναστατική δράση ποτέ δεν αναγνωρίστηκε ως πολιτική, γι' αυτό και στους αγωνιστές/τριες αποδίδονται διαφορετικοί χαρακτηρισμοί που στόχο έχουν την πολιτική απαξίωση: ποινικοί εγκληματίες, συμμορίτες, κατάσκοποι, αντικοινωνικά στοιχεία, τρομοκράτες, χούλιγκαν κλπ. Στην νεότερη ιστορία, και πιο ειδικά μετά τα Δεκεμβριανά του '44, υπογράφηκε η περιβόητη συμφωνία της Βάρκιζας, όπου ανάμεσα στα άλλα προέβλεπε την αμνήστευση των «πολιτικών εγκλημάτων» σε αντίθεση με «ποινικά», όπου όμως με βάση αυτή διώχθηκαν, φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν και στήθηκαν στα εκτελεστικά αποσπάσματα χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες της αντίστασης, αφού η εκτέλεση ενός συνεργάτη των ναζί ή ενός ταγματασφαλίτη βαφτιζόταν κοινό ποινικό έγκλημα αποπολιτικοποιώντας την δράση των αγωνιστών της αντίστασης.

Η μοναδική περίπτωση όπου το ελληνικό κράτος «αναγνώρισε» την επαναστατική δράση ως πολιτικό «έγκλημα» ήταν το 1976 όταν το Συμβούλιο εφετών στην Αθήνα απέρριψε το αίτημα για έκδοση του Ραλφ Πόλε στην Γερ-

μανία που κατηγορούνταν ως μέλος της RAF κρίνοντας ότι η δράση του είχε πολιτικό χαρακτήρα (βέβαια δεν είχε δράση στην Ελλάδα οπότε ήταν πιο εύκολα τα πράγματα). Αυτή την απόφαση «διόρθωσε» αμέσως ο Άρειος Πάγος, αφού απέρριψε ότι τα «εγκλήματα» του Πόλε είχαν πολιτικό χαρακτήρα αλλά ήταν αμιγώς ποινικά. Έτσι επανήλθε η τάξη μετά την μικρή αυτή παρέκκλιση.

Σήμερα βρίσκονται στις ελληνικές φυλακές δεκάδες πολιτικοί κρατούμενοι που συμμετείχαν ή κατηγορούνται για συμμετοχή σε ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις, απαλλοτριώσεις τραπεζών, κατοχή οπλισμού, εμπρηστικές επιθέσεις κλπ. οι οποίοι έχουν καταδικαστεί σε εκατοντάδες χρόνια κάθειρξης μέχρι και ισόβια, οι περισσότεροι με βάση την «αντιτρομοκρατική» νομοθεσία. Μια νομοθεσία που συνεχώς εμπλουτίζεται σε μια εμφανή προσπάθεια να «διευρύνουν» το πεδίο άσκησης της

κρατικής τρομοκρατίας. Στόχος να χτυπηθούν ποινικά και πολιτικά οι αντίπαλοι του καθεστώτος, ώστε να πάψουν να συνιστούν απειλή για την εμπέδωση του «νόμου και της τάξης» που είναι ακόμα πιο αναγκαία σε καιρούς οικονομικής και κοινωνικής κρίσης. Η κατασταλτική πολιτική του κράτους είναι ανάλογη με το εύρος των αντικοινωνικών - αντιλαϊκών αλλαγών που αυτό επιχειρεί να επιβάλλει στην κοινωνία σε συνδυασμό πάντα με την ένταση των αντιστάσεων που εναντιώνονται σ' αυτές τις αλλαγές.

Το κράτος δεν μπορεί να αποδεχτεί την πολιτική φύση της ένοπλης πάλης, γιατί αυτόματα θα είναι σα να παραδέχεται την ύπαρξη μιας δύναμης που μπορεί να αμφισβητήσει και να ανατρέψει την κυριαρχία του.

Όταν όμως αυτοί οι «τρομοκράτες» συλληφθούν αντιμετωπίζονται με αμιγώς πολιτικό τρόπο, με ειδικούς νόμους, ειδικές συνθήκες κράτησης, ειδικά δικαστήρια ενώ παράλληλα στήνεται ολόκληρη επιχείρηση αποιδεολογικοποίησης και απονοματοδότησης της δράσης τους. Εδώ καθοριστικό ρόλο παίζουν τα πάντα πρόθυμα ΜΜΕ, που ακολουθούν χωρίς παρέκκλιση, την στρατηγική του κράτους, ότι υπάρχει μια κατηγορία πολιτικών κρατούμενων που βαφτίζονται «ποινικοί» διότι αυτό εξυπηρετεί το «γενικό συμφέρον του πληθυσμού» δηλαδή την «πάταξη της τρομοκρατίας», προσπαθώντας αγωνιωδώς να πείσουν την κοινή γνώμη ότι η δράση κάποιων ομάδων με πολιτικά κίνητρα, στόχους και αποτελέσματα δεν είναι πολιτική!!! Παρόλη αυτήν την προπαγάνδα ξεκάθαρα φαίνεται ότι δεν υπάρχει πλήρης κοινωνική συναίνεση ως προς την καταδίκη της ένοπλης πάλης. Γι' αυτό το λόγο ψηφίστηκαν οι τρομονόμοι και φτιάχτηκαν τα ειδικά δικαστήρια χωρίς ενόρκους, αναγνωρίζοντας έμμεσα ότι οι εχθροί του καθεστώτος είναι επικίνδυνοι για την οικονομική και πολιτική ελίτ. Προσπαθούν να μεγιστοποιήσουν τις ποινές εξαιρώντας τους ενόρκους από τις δικαστικές αίθουσες, αναγνωρίζοντας έτσι τον φόβο που τους διακατέχει από τα αποτελέσματα που μπορεί να έχει η μη συναίνεση κομματιών της κοινωνίας.

Οι τρομονόμοι διαρκώς «εμπλουτίζονται» και διευρύνουν την στόχευσή τους. Αρχικά και κύρια στόχος είναι οι ένοπλες οργανώσεις, η έμπρακτη αλληλεγγύη σε αυτές, οι δράσεις που ξεφεύγουν από τα όρια της αστικής νομιμότητας, ενώ τελευταία είδαμε ότι στο στόχαστρο έχει μπει και ο δημόσιος λόγος που μπορεί να επικροτεί μια ένοπλη ενέργεια ή να δημοσιεύει θετικά σχόλια για την δράση μιας επαναστατικής οργάνωσης. Έτσι, από την μια, εκτός της εξάρθρωσης μιας οργάνωσης, στόχος είναι και η πολιτική απομόνωση αυτών των οργανώσεων και των

η συνέχεια στην επόμενη σελίδα ➤

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

📖 Ενημερώσεις από δίκες σε εξέλιξη — σελ. 2	📖 Κείμενο Κ. Σακκά - Δήλωση Τούρκων αγωνιστών — σελ. 6	📖 Ένοχα από κούνια — σελ. 10
📖 Το όραμα του Κ. Μητσotάκη — σελ. 3	📖 Κείμενο Κ. Αθανασοπούλου — σελ. 7	📖 Διεθνή νέα — σελ. 11
📖 Οι ιστορικές μεταμορφώσεις της φυλακής — σελ. 4	📖 Κείμενο Π. Αργυρού — σελ. 8	📖 Λόγια Σταράτα - Φυλακές Αβέρωφ — σελ. 12
📖 Κείμενο Ν. Ρωμανού — σελ. 5	📖 «Εναλλακτικός» ποινικός κώδικας; — σελ. 9	

Ενημερώσεις από δίκες που είναι σε εξέλιξη

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΕΜΑΣ...

Η εφημερίδα που κρατάτε στα χέρια σας είναι αποτέλεσμα της εργασίας μιας ομάδας αδιαμεσολάβητης αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους, καθώς και γενικότερα ζητήματα εγκλεισμού, η οποία κυκλοφορεί κάθε 2 μήνες.

Για εμάς οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι που είναι αιχμάλωτοι του κράτους είναι μέρος του δικού μας αγώνα και είναι κομμάτι από εμάς. Η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους και στους διωκόμενους συντρόφους/ισσες είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τον αγώνα για την επανάσταση, για μια κοινωνία ισότητας, ελευθερίας για την αναρχία.

Η αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους δεν μπορεί να είναι ούτε επιλεκτική, ούτε μερική, αλλά αφορά το σύνολό τους.

Αποδεχόμαστε ότι όλες οι «παράνομες» από το καθεστώς μορφές δράσης, είναι μέρος του επαναστατικού κινήματος. Απορρίπτουμε λοιπόν οποιοδήποτε διαχωρισμό μεταξύ μορφών πάλης.

ΕΝΤΟΣ - ΕΚΤΟΣ
ομάδα αντιπληροφόρησης
και αλληλεγγύης

Email: efimerida@espinet.net

ΕΦΕΤΕΙΟ ΜΙΧΑΛΑΚΟΓΛΟΥ -ΤΖΙΩΤΖΗ

Την Τετάρτη 24 Ιανουαρίου ολοκληρώθηκε η εκδίκαση σε δεύτερο βαθμό της δίκης των αναρχικών συντρόφων Φ. Τζιώτζη και Π. Μιχαλάκογλου με τις ποινές να μειώνονται στα 7 χρόνια και 5 χρόνια αντίστοιχα. Η κατηγορία περί διακεκριμένης οπλοκατοχής παρέμεινε σταθερή, πρωτόδικα οι σύντροφοι είχαν καταδικαστεί σε 8 χρόνια ο Π. Μιχαλάκογλου και σε 8 χρόνια και 8 μήνες ο Φ. Τζιώτζης.

ΕΦΕΤΕΙΟ ΣΠΦ

Το εφετείο υποθέσεων της ΣΠΦ και άλλων αναρχικών συντρόφων συνεχίζεται με την εξέταση μαρτύρων κατηγορίας. Στις τελευταίες συνεδριάσεις κατέθεσαν ο Χαρδαλιάς επικεφαλής του 1ου τμήματος εσωτερικής «τρομοκρατίας», καθώς και άλλα 2 στελέχη της «αντιτρομοκρατικής» οι οποίοι κινήθηκαν στο γνωστό μοτίβο «δεν θυμάμαι, δεν είδα, δεν μπορώ να πω».

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ

Συνεχίζεται το εφετείο που αφορά απαλλοτριώσεις τραπεζών, διακεκριμένη κατοχή πυρομαχικών, εμπρησμούς, πλαστογραφία. Πρωτόδικα είχαν καταδικαστεί ο Α. Ντάλιος σε 29 χρόνια, ο Ν. Ρωμανός σε 20 χρόνια, ο Δ. Πολίτης σε 13 χρόνια, ο Γ. Μιχαηλίδης σε 11 χρόνια, ο Γ. Τσάκαλος σε 5 χρόνια. Η πρόταση του εισαγγελέα δε διαφοροποιείται στο ελάχιστο από την πρωτόδικη καταδική, κάτι που ουσιαστικά σημαίνει οι ποινές να παραμείνουν στα ίδια περίπου επίπεδα.

ΕΦΕΤΕΙΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Το εφετείο της 2ης δίκης του ΕΑ (Τράπεζα Ελλάδος, συμπλοκή στο Μοναστηράκι, απαλλοτριώσεις τραπεζών) συνεχίζεται στις δικαστικές φυλακές του Κορυδαλλού με τις καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας. Κατηγορούμενοι είναι τα μέλη του ΕΑ, Ν. Μαζιώτης, Π. Ρούπα και ο αναρχικός Α. Σταμπούλος και ο αγωνιστής Γ. Πετρακάκος. Σε αυτή την δίκη η Π. Ρούπα δικάζεται μόνο για τα πλημμελήματα που είχε καταδικαστεί πρωτόδικα. Παράλληλα με αυτή την δίκη βρίσκεται σε εξέλιξη και η πρωτόδικη όπου δικάζεται η Π. Ρούπα για τα κακουργήματα που αφορούν την έκρηξη στην Τράπεζα της Ελλάδος.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ 9 ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Στις 28/11/17, λίγες μέρες πριν την επίσκεψη Ερντογάν στην Ελλάδα, η «αντιτρο-

μοκρατική» συνέλαβε 9 αγωνιστές από την Τουρκία οι οποίοι κατηγορήθηκαν για συμμετοχή σε άγνωστη «τρομοκρατική» οργάνωση καθώς και για άλλα αδικήματα που εντάσσονται στον «αντιτρομοκρατικό» νόμο. Ένα κομβικό κομμάτι στην υπόθεση αυτή αποτελεί το γεγονός ότι για τους δύο από τους συλληφθέντες, τον S.N.Ozpalat και τον Mehmet Dogan, η Τουρκία έχει ζητήσει την έκδοσή τους. Η απόφαση για τον M. Dogan στις 2/2 ήταν αρνητική ως προς την έκδοση. Για τον Ozpalat το συμβούλιο ανέβαλε την εκδίκαση για τις 6/3 προκειμένου να ζητηθούν συμπληρωματικά στοιχεία από τις τουρκικές αρχές.

Επιπλέον, στις 8/1/2018 εκδόθηκε η απόφαση του εφετείου στη Μυτιλήνη για την υπόθεση της Χίου (μεταφορά οπλισμού) που έκρινε αθώους τον Μουσταφά και την Χάρικα, οι οποίοι επίσης είχαν κατηγορηθεί για συμμετοχή σε «τρομοκρατική» οργάνωση (DHKP-C). Με αυτή την απόφαση, κατέρρευσε ταυτόχρονα και η προσπάθεια από την πλευρά των διωκτικών αρχών να συνδέσουν τους 9 Τούρκους με την υπόθεση της Χίου.

ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ 5 ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΣΤΗ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Στην πορεία αλληλεγγύης που πραγματοποιήθηκε για τον εμπρησμό από φαίσστες της κατάληψης Libertatia στις 22/11 συνελήφθησαν 4 σύντροφοι και 1 σύντροφισσα με κατηγορίες 7 πλημμελήματα και 1 κακούργημα για εμπρησμό. Στις 26/11 αφέθηκαν ελεύθεροι χωρίς περιοριστικούς όρους. Η ημερομηνία της δίκης δεν έχει ανακοινωθεί ακόμα.

μελών που τις αποτελούν, ενώ, από την άλλη, λειτουργούν παραδειγματικά στέλνοντας ένα γενικότερο μήνυμα εκφοβισμού, παρέχοντας παράλληλα το πλαίσιο για την αναβάθμιση της ποινικής καταστολής απέναντι σε ένα σύνολο πολιτικών δραστηριοτήτων.

Τους τρομονόμους συνοδεύουν και συμπληρώνουν οι ειδικές συνθήκες διεξαγωγής των δικών, με δικαστικές αίθουσες εντός των φυλακών, φακέλωμα όσων παρακολουθούν τις δίκες, αστυνομοκρατία μέσα και έξω από τις αίθουσες κλπ, ακυρώνοντας στην πράξη τον δημόσιο χαρακτήρα τους, ενώ σε πολλές περιπτώσεις ισχύουν ειδικές συνθήκες κράτησης σε απομονωμένους χώρους. Στις αρχές Μαρτίου του 2015 ξεκίνησε πολυήμερη απεργία πείνας των πολιτικών κρατούμενων που σαν αποτέλεσμα είχε ανάμεσα στα άλλα να ακυρωθεί ο νόμος που αφορούσε τη δημιουργία των φυλακών τύπου Γ', που ήδη λειτουργούσαν στο Δομοκό. Σήμερα επιχειρείται εκ νέου η επαναφορά τους με διαφορετική βέβαια μορφή μέσω του νέου Σωφρονιστικού κώδικα.

Σε ότι αφορά τις άδειες σαφώς και οι πολιτικοί κρατούμενοι αντιμετωπίζονται με «ειδικό» τρόπο. Δεν είναι τυχαίο ότι άμεσα ζητήθηκαν δηλώσεις μετάνοιας από δυο αντάρτες πόλης, τους Δ. Κουφοντίνα και Κ. Γουρνά, προκειμένου να πάρουν την άδεια που δικαιούνται, ειδικά ο πρώτος εδώ και 7 χρόνια, ενώ πλέον οι εκπαιδευτικές άδειες δίνονται μόνο με «βραχιολάκι». Τέλος οι περιοριστικοί όροι επεκτείνονται με γεωμετρική πρόοδο, από την απαγόρευση επαφής με άλλους συγκατηγορούμενους, έως την απαγόρευση εισόδου σε πανεπιστημιακά

ιδρύματα, την απαγόρευση συμμετοχής σε διαδηλώσεις, πέρασαν στον γεωγραφικό περιορισμό σε ακτίνα 1 χιλιομέτρου από τον τόπο κατοικίας, τα όρια ενός Δήμου ή ενός νησιού και σήμερα αυτός ο περιορισμός συρρικνώθηκε ακόμα περισσότερο και τοποθετήθηκε στα 80 τ.μ. ενός διαμερίσματος (υπόθεση Τσιρώνη).

Όλες οι «ειδικές συνθήκες» ενώ αφορούν πρώτα και κύρια τους πολιτικούς κρατούμενους δεν περιορίζονται αποκλειστικά σε αυτούς. Οι «απειθαρχοί» κρατούμενοι, οι «προβληματικοί», σύμφωνα με την υπηρεσία, είναι επίσης αποδέκτες αυτών των εξαιρέσεων.

Η πάγια τακτική του κράτους «διαίρει και βασιλεύει» είναι αυτή που πρέπει και μπορούμε να θέσουμε στο στόχαστρο μας αν θέλουμε να είμαστε αποτελεσματικοί. Η δημιουργία ενός μαζικού μετώπου όπου θα ενοποιεί επιμέρους διεκδικήσεις με τα γενικότερα επίδικα του αγώνα είναι πιο αναγκαία από ποτέ. Πχ οι διώξεις στις Σκουριές, με βάση τον τρομονόμο μπορούν να αποτελέσουν την αφορμή ώστε μια ολόκληρη κοινωνική ομάδα να υιοθε-

τήσει το αίτημα της κατάργησης του τρομονόμου, αντίστοιχα η κατάργηση του νόμου που ποινικοποιεί όσους παρεμποδίζουν τους πλειστηριασμούς που γίνονται προς όφελος των τραπεζών μπορούν να συνδεθούν με τους λόγους για τους οποίους οι σύντροφοι/ισσες βρίσκονται στην φυλακή ακριβώς γιατί έμπρακτα αμφισβήτησαν και χτύπησαν δομές του κράτους και του κεφαλαίου.

Ο αγώνας ενάντια στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης αφορά το σύνολο των αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας. Οι αγώνες αυτοί μπορεί να είναι μερικοί, όμως μπορούν να ανοίξουν ρωγμές στην «θωράκιση» της κρατικής καταστολής, ανοίγοντας παράλληλα το ζήτημα της κοινωνικής επανάστασης για μια κοινωνία ισότητας και ελευθερίας.

Εντός-Εκτός

Ευχαριστούμε τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που βοήθησαν στην διακίνηση του 1ου φύλλου της εφημερίδας ώστε αυτή να φτάσει σε 27 πόλεις, δεκάδες στέκια, καταλήψεις, κινηματικά βιβλιοπωλεία. Τελικά το τιράζ των 3.000 φύλλων αποδείχτηκε πολύ μικρό όπως και οι 8 σελίδες της εφημερίδας, έτσι από αυτό το φύλλο οι σελίδες ανεβαί-

νουν στις 12 όπως και το τιράζ το οποίο διαμορφώνεται στις 4.000 φύλλα.

Θεωρούμε πολύ σημαντική τη γνώμη κάθε συντρόφου -ισσας, ομάδας, συλλογικότητας και είμαστε ανοικτοί σε κριτικές παρατηρήσεις, νέες ιδέες, προτάσεις που έχουν να κάνουν με την βελτίωση της εφημερίδας.

Από το μνημόσυνο για τα «θύματα της τρομοκρατίας» στο όραμα του Κ. Μητσοτάκη

Στις 21 Ιανουαρίου τελέστηκε στην Αθήνα το ετήσιο μνημόσυνο για τα «θύματα της τρομοκρατίας» από το «Σύλλογο Αλληλεγγύης για τα θύματα της τρομοκρατίας Θάνος Αξαριλιάν». Με αφορμή αυτό ο Κ. Μητσοτάκης έδωσε συνέντευξη στην ανεπίσημη εκπρόσωπο τύπου της ΕΛΑΣ την αυτοαποκαλούμενη δημοσιογράφο Μίνα Καραμήτρου. Πριν προχωρήσουμε στην ουσία της συνέντευξης και τα όσα είπα ο Κ. Μητσοτάκης δεν μπορούμε να μην αναφερθούμε στο ρόλο που έχει παίξει και παίζει ο «σύλλογος αλληλεγγύης για τα θύματα της τρομοκρατίας Θάνος Αξαριλιάν», όπου επί της ουσίας το αθώο θύμα μιας άτυχης ενέργειας της Ε.Ο. 17N χρησιμοποιείται ως κολυμπήθρα του Σιλβάμ, προκειμένου να απενοχοποιηθούν και να ξεπλύνουν όσους βρέθηκαν στο στόχαστρο της οργάνωσης. παράλληλα στόχος είναι να αποπολιτικοποιηθούν την δράση και τις ενέργειες της οργάνωσης, αφού πρόκειται για «κοινούς πορωμένους εγκληματίες». Καταρχήν είναι προσβλητικό για την μνήμη του Αξαριλιάν να τον ταυτίζουν με καθάρματα όπως ο σταθμάρχης της CIA Γουέλς, ο βασανιστής Μάλλιος, ο Αμερικανός διπλωμάτης Τσάντες, ο βιομήχανος Μποδοσάκης - Αθανασιάδης κλπ. Δεν θα μπορούσαμε ποτέ να φανταστούμε να υπάρχει σύλλογος στο όνομα του Μάλλιου ή του Γουέλς και κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας να ευαισθητοποιούνται γύρω από αυτό.

Βέβαια, η οικογένεια Μητσοτάκη είναι συνηθισμένη να αντλεί πολιτική υπεραξία γύρω από τα «θύματα της τρομοκρατίας». Εδώ, η αδερφή του Κ. Μητσοτάκη, Ντόρα Μπακογιάννη έχτισε την πολιτική της καριέρα εκμεταλλευόμενη στο έπακρο την εκτέλεση του συζύγου της και δεν ήταν η μόνη από την φαμίλια. Η οικογένεια Μητσοτάκη, σε αγαστή συνεργασία με τις πρεσβείες των ΗΠΑ και της Αγγλίας, βρίσκετε στην πρώτη γραμμή ενός βρώμικου πολέμου απέναντι στις ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις, στα μέλη τους, στους πολιτικούς κρατούμενους, στα πιο μαχητικά κομμάτια του επαναστατικού κινήματος. Θέλει περίσσιο θράσος να μιλάνε για «θύματα τρομοκρατίας» αυτοί που ευθύνονται για την σημερινή κοινωνική εξαθλίωση, για τις αυτοκτονίες, τους άστεγους, για την κατάσταση που έχουν περιέλθει εκατομμύρια εργαζόμενοι και συνταξιούχοι.

Ως προς την ουσία της συνέντευξης, ο Κ. Μητσοτάκης για άλλη μια φορά εξέφρασε την έντονη δυσανεξία του για την 48ωρη άδεια που πήρε ο Δ. Κουφοντίνας. Ενόψει και της αίτησης του για νέα άδεια, αναφέρθηκε αναλυτικά στο όραμα του ως προς το πώς αντιλαμβάνεται το δόγμα νόμου και τάξης που θα ήθελε να υλοποιήσει αν αναλάβει ποτέ την πρωθυπουργία της χώρας. Ειδικά για την αντιμετώπιση των πολιτικών κρατούμενων, εξήγγειλε την επαναφορά των φυλακών υψίστης ασφαλείας τύπου Γ και την περιστολή του όποιου δικαιώματος έχει κατακτηθεί από τους πολιτικούς κρατούμενους. Το δικαίωμα

των αδειών, των επισκεπτηρίων, της επικοινωνίας με τον έξω κόσμο, της συγγραφής κειμένων ή βιβλίων είναι υποκατάργηση σύμφωνα με τον Μητσοτάκη. Εξαιρέσεις ονειρεύεται και για αποφυλακίσεις, όπου ανάμεσα στα άλλα, τις συνδέει και με την απαίτηση για δημόσιες δηλώσεις μετάνοιας που πρέπει να γίνουν από την πλευρά των πολιτικών κρατούμενων, εμπνεόμενος από την εμφυλιακή και μετεμφυλιακή στρατηγική του κράτους στο να εξοντώσει πολιτικά και φυσικά τον εσωτερικό εχθρό. Με την έννοια του εσωτερικού εχθρού ο Κ. Μητσοτάκης και η ΝΔ βλέπουν όσους αγωνίζονται ξεπερνώντας τα επιτρεπτά όρια της αστικής νομιμότητας.

Θέλει περίσσιο θράσος να μιλάνε για «θύματα τρομοκρατίας» αυτοί που ευθύνονται για την σημερινή κοινωνική εξαθλίωση.

Στην ίδια συνέντευξη εκτενή αναφορά έγινε στο «άβατο» των Εξαρχείων, όπου σε μία προσπάθεια να γεμίσει τα συντηρητικά αντανάκλαστικά της κοινωνίας για άλλη μια φορά αναφέρθηκε στη μηδαμινή απόσταση που χωρίζει την όποια συγκρουσιακή πρακτική από την ένοπλη πάλη, όπως χαρακτηριστικά είπε «δεν απέχει πολύ μια μολότοφ από ένα καλάσνικοφ».

Σύμφωνα, λοιπόν, με τον Κ. Μητσοτάκη όποιος αντιστέκεται στις επιλογές του κράτους και του κεφαλαίου είναι εν δυνάμει «τρομοκράτης» και θα πρέπει να κατασταλεί με κάθε μέσο. Γι' αυτό και ο Κουφοντίνας δεν πρέπει να ξαναπάρει άδεια, δεν πρέπει να αποφυλακιστεί κάτι που θα έπρεπε να είχε προβλέψει ο νομοθέτης για κάτι τέτοιους «τύπους» ειδικά αν δεν κάνουν δηλώσεις μετάνοιας, γράφουν κείμενα για τον ένοπλο αγώνα και σύμφωνα με τον Μητσοτάκη αποτελούν παράδειγμα για τις «εκκολαπτόμενες» γενιές τρομοκρατών

Όσο για τα Εξάρχεια, το όραμά του περιλαμβάνει την

εμπορική ανάπλαση της περιοχής σε συνδυασμό με την επαναφορά της ομάδας Δέλτα και μιας αυξημένης αστυνομικής σε όλα τα επίπεδα, έτσι ώστε να διασφαλιστεί η «κοινωνική ειρήνη» και η κερδοφορία στην περιοχή.

Η καλλιέργεια κλίματος φόβου και τρόμου ανάμεσα στους πολίτες για τον Κ. Μητσοτάκη και την ΝΔ αποτελούν μονόδρομο και το κύριο αντιπολιτευτικό χαρτί τους, το μόνο που τους έχει μείνει να «πουλήσουν» είναι «ασφάλεια, νόμο και τάξη», μιας και σε οικονομικό επίπεδο δεν έχουν να προτείνουν κάτι διαφορετικό από αυτό που ήδη η σημερινή κυβέρνηση Σύριζα - ANEL υλοποιεί. Οι απαιτήσεις τους διεθνούς και ντόπιου κεφαλαίου εκπληρώνονται στο ακέραιο με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Δεν θα μπορούσε να περάσει απαρατήρητο το γεγονός ότι, κατά την διάρκεια της συνέντευξής του, στην Θεσσαλονίκη εξελισσόταν ένα εθνικιστικό συλλαλητήριο με την συμμετοχή στελεχών και μελών της ΝΔ σε αγαστή συνεργασία με ακροδεξιούς και φασιστικούς κύκλους. Όπου αποτέλεσμα είχε τον εμπρησμό της κατάληψης Libertatia με την ανοχή και την κάλυψη της αστυνομίας. Βέβαια τα φαινόμενα ανομίας για τον Κ. Μητσοτάκη υπάρχουν, μόνο ως προς τον πραγματικό εσωτερικό εχθρό των συμφερόντων που έχει ταχθεί να υπηρετήσει.

ΥΓ 1 : Σε αυτήν την συνέντευξη, επιτέλους, ο μικρότερος πολιτικός κρατούμενος (6 μηνών) την περίοδο της δικτατορίας, Κ. Μητσοτάκης, αποκάλυψε μια κρυφή πλευρά του σκοτεινού του εαυτού που δεν είναι άλλη από το να επισκέπτεται και να περνάει την ώρα του σε κλούβες των ΜΑΤ μετά τα μεσάνυχτα.

ΥΓ 2 : Κατανοούμε την αγωνία της υποτιθέμενης δημοσιογράφου, όπως αυτή εκφράστηκε στην τελευταία της ερώτηση για τα ειδικά μισθολόγια των σωμάτων ασφαλείας όπου επι της ουσίας ρώτησε: «Τελικά με τον μισθό του άντρα μου τι θα γίνει θα πάρει αύξηση;» Να της δώσουμε μια συμβουλή: αν δεν πάρει αύξηση ο μπάτσος, ας περάσει η ίδια από τα ταμεία της ΝΔ, όλο και κάτι θα «τσιμπήσει».

Γ.Α. - Ν.Π.

III Οι ιστορικές μεταμορφώσεις της φυλακής

Η φυλακή αποτελώντας βασικό πυλώνα του ποινικού δικαίου συστήματος έχει ξεκάθαρα τιμωρητικό και εκδικητικό χαρακτήρα. Ιστορικά, η γέννηση της φυλακής συμπίπτει χρονικά με την γέννηση της νεωτερικής καπιταλιστικής κοινωνίας.

Στο Βυζάντιο δεν υπήρχαν ποινές όπως αυτή της φυλάκισης, την θέση της οποίας έπαιρναν διάφορες μορφές καταναγκαστικών έργων και εξορίας. Τα καταναγκαστικά έργα διακρίνονταν σε εξόρυξη μεταλλεύματος και επεξεργασία μετάλλου. Κατά τον 2ο αιώνα, όμως λόγω της εδαφικής και στρατιωτικής συρρίκνωσης της βυζαντινής αυτοκρατορίας, λόγω του περιορισμού των δυνατοτήτων επιλογής τόπων για εξορία, καθιερώνεται για πρώτη φορά το 1166 η ποινή της ισόβιας κάθειρξης για την κατηγορία της ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως με διάταξη του Μ. Κομνηνού. Σε εκείνη την περίοδο τα μοναστήρια υποκαθιστούν τον ρόλο των φυλακών. Σε αυτά κατέληγαν άτομα που έχουν διαπράξει αδικήματα σχετικά με την οικογένεια και την γενετήσια ζωή. Παράλληλα με τη φυλάκιση, ένα μεγάλο μέρος της περιουσίας των κρατουμένων περνάει στο ίδρυμα (μοναστήρια) που εκτίουν την ποινή τους.

Στις ελεύθερες μεσαιωνικές πόλεις, οι οποίες ήταν απόρροια των εξεγέρσεων του 10ου και 11ου αιώνα τόσο κατά της εκκλησίας, όσο και κατά των φεουδαρχών στην Δυτική Ευρώπη, συναντάμε ως μέθοδο επίλυσης των διαφορών την διαιτησία. Ως διαιτησία ορίζεται η αμοιβαία συναινετική προσφυγή των αντιμαχόμενων πλευρών στις διάφορες βαθμίδες της συντεχνίας ή των Δήμων και οι επιβαλλόμενες ποινές είχαν την μορφή χρηματικών αποζημιώσεων.

Μετά την εκ νέου υποδούλωση των ελεύθερων πόλεων και υπαίθρων από την φεουδαρχία και την παπική εξουσία, μέχρι δηλαδή τον 16ο αιώνα, η απονομή της δικαιοσύνης γίνεται από ιερείς και άρχοντες. Η συγκεκριμένη δικαιοδοσία, πέρα από το κύρος και την δύναμη που προσέδιδε, αποτελούσε σημαντική πηγή εσόδων μέσω της θέσπισης προστίμων, δημεύσεων και κατασχέσεων και κάθε είδους πληρωμής, πέρα από την τότε θεοπισμένη φεουδαρχική πρόσοδο. Τα στρατιωτικά σώματα των αρχόντων εφάρμοζαν τις επιβαλλόμενες ποινές και σαφώς ήταν υπεύθυνα για την καταστολή των εξεγέρσεων που

ξεσπούσαν από τις υποδουλωμένες πόλεις και τα χωριά. Ο μηχανισμός της συγκεντρωμένης δικαστικής εξουσίας και οι ένοπλες δυνάμεις θα αποτελέσουν την εμβρυακή μορφή και το θεμέλιο στήριξης του κράτους.

Η φυλακή εμφανίζεται με την εξέλιξη της εμπορικής οικονομίας, καθώς το βιομηχανικό σύστημα απαιτεί μια ελεύθερη αγορά εργασίας.

Η τάξη των ευγενών, που αποτελούσαν την αγγλική αριστοκρατία, έκανε ληστρικές απαλλοτριώσεις και περιφράξεις των κοινοτικών γαιών της υπαίθρου ή και των ιδιωτικών περιουσιακών στοιχείων των μικρών αγροτών, έχοντας ως αποτέλεσμα την μετατροπή των καλλιεργούμενων εκτάσεων σε τεράστια βοσκοτόπια για τα ζώα τους. Η δέσμευση από τους γαιοκτήμονες της Αγγλίας της κοινής αγροτικής γης, είχε σαν αποτέλεσμα το διωγμό των αγροτικών πληθυσμών και τη διάλυση των κοινοτήτων τους (νόμοι για τις περιφράξεις). Μέσα από αυτή τη μακροχρόνια διαδικασία που προσέκρουε συνεχώς στις αντιστάσεις των κατοίκων των αγροτικών περιοχών, οι τελευταίοι αποσπάστηκαν με τη βία τόσο από τα μέσα για την επιβίωσή τους, όσο και από τις κοινωνικές σχέ-

σεις που δομούσαν την κοινότητά τους. Ξεριζωμένοι κατά αυτό τον τρόπο, συνέρρευσαν στις πόλεις, όπου προσπαθούσαν να επιβιώσουν είτε περιπλανώμενοι και κινούμενοι στα πλαίσια της παρανομίας, είτε «ελεύθεροι» πια να πουλάνε το μόνο που τους είχε απομείνει: την εργατική τους δύναμη.

Στα τέλη του 17ου αιώνα ιδρύονται άσυλα όπου μένουν εγκαταλελειμμένα παιδιά στην Φλωρεντία, όπου το 1703 θα μετατραπούν σε «σωφρονιστικά ιδρύματα». Έκτοτε εγκαινιάζεται η κατασκευή των ασύλων-φυλακών για τα παιδιά που αντιμετωπίζουν προβλήματα όπως νοητικά. Παράλληλα, υπάρχουν τα ψυχιατρικά ιδρύματα, τα οποία από τα μέσα του 16ου αιώνα και μέχρι σήμερα, αποτελούν το πλέον γνωστό «σωφρονιστικό» μέτρο εγκλεισμού και εξουδετέρωσης του καθεστωτικού αντιπάλου. Σύμφωνα με αυτό τον τρόπο στέρησης της ελευθερίας, ο υπήκοος που στρέφεται κατά του απόλυτου άρχοντα του, του τσάρου, δεν είναι απλώς εγκληματίας, αλλά και «προβληματικός» στο μυαλό.

Βρισκόμαστε πλέον στις γιγαντωμένες βιομηχανικές πόλεις του 18ου και 19ου αιώνα με τα βασανιστήρια, τους ακρωτηριασμούς, την εκτόπιση, τη δήμευση της περιουσίας, δηλαδή τις κυρίαρχες μορφές τιμωρίας κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα στην Ευρώπη να μην έχουν πλέον καμία θέση λόγω της επικρατούσας πολιτικής και οικονομικής κατάστασης. Σε μια οικονομία δηλαδή δουλείας, ρόλος των κολαστικών μηχανισμών είναι να προσκομίσουν ένα συμπλήρωμα από εργατικά χέρια και να διαμορφώσουν μια «αστική» δουλεία παράλληλη με εκείνη που εξασφαλίζεται από τους πολέμους ή από το εμπόριο. Στη φεουδαρχία και σε μια εποχή όπου ελάχιστη είναι η νομισματική και η παραγωγική ανάπτυξη, έχουμε μια απότομη αύξηση των σωματικών τιμωριών - στις περισσότερες περιπτώσεις το σώμα είναι το μόνο προσιτό αγαθό. Η φυλακή εμφανίζεται με την εξέλιξη της εμπορικής οικονομίας, καθώς το βιομηχανικό σύστημα απαιτεί μια ελεύθερη αγορά εργασίας, το ποσοστό της καταναγκαστικής εργασίας μειώνεται στους κολαστικούς μηχανισμούς κατά το 19ο αιώνα και τη θέση της παίρνει η κάθειρξη με αναμορφωτικό σκοπό.» [Rusche και Kirchheimer].

Κατά τον Φουκώ, η γέννηση της φυλακής και η χρησιμοποίηση της σαν μέσο τιμωρίας σηματοδοτεί την μετάβαση από τον πολιτισμό του θεάματος στον πολιτισμό της επιτήρησης. Η τιμωρία ως μια πιο συγκαλυμμένη πλευρά της ποινικής δικαιοσύνης, επιβάλλεται σε περιορισμένους χώρους, δεν έχει επαφή με εξωτερικούς χώρους και δεν διακόπτεται, παρά μόνο όταν το έργο της έχει ολοκληρωθεί ολόκληρα, αποτελεί δηλαδή ακατάπαυστη πειθαρχία και για αυτό η επιβολή της πάνω στο άτομο είναι αδιάλειπτη. Όσο η εξουσία προσωποποιούταν στον βασιλιά ή τον μονάρχη, αποτελούσε και το κεντρικό πρόσωπο. Με την ανάδειξη της ελευθερίας ως υπέρτατο αγαθό, την εποχή του Διαφωτισμού, η τιμωρία έκανε στροφή γύρω από την σπουδαιότητα της ελευθερίας. Βασίζεται, δηλαδή πλέον, στην απλή μορφή της στέρησης της ελευθερίας εξισώνοντας την αξία της απώλειας της το ίδιο σημαντική με την αναγνώριση της.

Σ.Δ.

Ένα εφετείο που δικάζει μια σειρά επιλογών του αναρχικού αγώνα

Στις 26 Ιανουαρίου, στη δικαστική αίθουσα των φυλακών Κορυδαλλού, συνεχίστηκε το εφετείο, το οποίο δικάζει μια σειρά υποθέσεων που περικλείουν μια πληθώρα επιλογών του αναρχικού αγώνα, όπως οι απαλλοτριώσεις τραπεζών, οι εμπρηστικές επιθέσεις, η ενεργή υπεράσπιση της φυγοδικίας και η αλληλεγγύη σε καταζητούμενους συντρόφους.

Στο συγκεκριμένο δικαστήριο βρίσκονται κατηγορούμενοι εκτός από μένα οι σύντροφοι μου Γιάννης Μιχαηλίδης, Δημήτρης Πολίτης, Αργύρης Ντάλιος καθώς και το μέλος της ΣΠΦ Γεράσιμος Τσάκαλος.

Η απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου, με πρόεδρο τον Γκανιάτσο, αποτέλεσε ένα πραγματικό μνημείο μεροληψίας και εκδικητικότητας με εξοντωτικές ποινές και εφαρμογή νέων κατασταλτικών αλχημιών σε βάρος μας.

Συγκεκριμένα, ενώ έχουμε αθωωθεί αμετάκλητα σε όλα τα δικαστήρια για τον 187Α, αυτό το δικαστήριο μας καταδίκασε όλους ως «ατομικούς τρομοκράτες» μια καινούρια κατασταλτική καινοτομία, που αποτελεί ένα νομικό παραθυράκι εντός του 187Α και αφορά ουσιαστικά τους λεγόμενους «μοναχικούς λύκους», όπως έχουν ονομαστεί από τα Μ.Μ.Ε. Έτσι λοιπόν, μπορεί να έχουμε αθωωθεί αμετάκλητα για την συμμετοχή μας στην ΣΠΦ και τον 187Α, όπως είχαμε κατηγορηθεί εξ' αρχής, όμως, με μια απόφαση που αποπνέει κρατικό ρεβανσισμό, καταδικαστήκαμε με βάση ένα άρθρο του 187Α που λέει ότι όποιος διαπράττει τρομοκρατικές πράξεις χωρίς να είναι μέλος κάποιας τρομοκρατικής οργάνωσης μπορεί να καταδικαστεί ως «ατομικός τρομοκράτης».

Έτσι λοιπόν, το συγκεκριμένο άρθρο

του 187Α στις πολιτικές δίκες. Η αθώωση κάποιου κατηγορούμενου για την συμμετοχή του σε οποιαδήποτε οργάνωση δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση και την εντέλει απαλλαγή του από το ασφυκτικό νομικό πλαίσιο του 187Α στις κατηγορίες που τον βαραίνουν.

Το δικαστήριο μας καταδίκασε όλους ως «ατομικούς τρομοκράτες» μια καινούρια κατασταλτική καινοτομία, που αποτελεί ένα νομικό παραθυράκι εντός του 187Α

Με αυτό το φασιστικό σκεπτικό, οποιαδήποτε παράνομη αναρχική δράση, ακόμα και αν είναι μεμονωμένη, μπορεί να ενταχθεί κάτω από την ομπρέλα του 187Α χωρίς να χρειάζεται η οποιαδήποτε απόδειξη για την ύπαρξη κάποιας οργάνωσης.

Αυτός δεν ήταν ο μοναδικός παραλογισμός στην απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου. Μια σακούλα φυσίγγια και τριάντα σφαίρες που βρέθηκαν στο σπίτι το δικό μου και του Δημήτρη μετατράπηκαν σε διακεκριμένη κατοχή πυρομαχικών με σκοπό των εφοδιασμό ένοπλων ομάδων και έτσι όλοι μας καταδικαστήκαμε σε 10 χρόνια κάθειρξη μόνο για αυτή την κατη-

ρίου όμως θα αρκεστώ σε αυτά καθώς θα συμπληρωθούν και από τις αντίστοιχες δημόσιες ενημερώσεις. Φτάνοντας στο σήμερα, καταλήγουμε στην εισαγγελική πρόταση του εφετείου. Μια πρόταση που, ουσιαστικά, επικυρώνει στο ακέραιο την πρωτόδικη απόφαση προτείνοντας ουσιαστικά να μείνουν οι ποινές μας ως έχουν. Με μια ακροδεξιά ρητορική η εισαγγελέας Αποστολάκη, γνωστή θρησκόληπτη με ακροδεξιές απόψεις στους δικαστικούς κύκλους, δήλωσε ότι οι εμπρηστικές επιθέσεις αποτελούν αναβαθμισμένης μορφής τρομοκρατία, ότι εμπίπτουμε στην κατηγορία των «μοναχικών λύκων», ότι μια σακούλα φυσίγγια και μερικές σφαίρες αποτελούν μεγάλες ποσότητες πυρομαχικών που θα εφοδίαζαν ένοπλες ομάδες. Επί λέξει, μέσα στο αντιαναρχικό παραλήρημά της, είπε «τι άλλο θα μπορούσαν να ήταν όλες αυτές οι πράξεις εκτός από τρομοκρατικές εφόσον οι κατηγορούμενοι δηλώνουν αναρχικοί». Μια αποστροφή του λόγου της που αποδεικνύει ότι η πολιτική μας ταυτότητα είναι επαρκές αποδεικτικό στοιχείο για την καταδίκη μας με βάση τον 187Α.

Έχει επίσης μια αξία να τονιστεί ότι το συγκεκριμένο εφετείο, εκτός από την αυτοτελή πολιτική του σημασία, έχει και πρακτική γιατί, σε περίπτωση που οι ποινές μειωθούν, ορισμένοι από μας είναι πιθανό να αποφυλακιστούν.

Και αυτό μάλλον δεν έχει περάσει αδιάφορο από την έδρα του συγκεκριμένου δικαστηρίου. Σε περίπτωση λοιπόν που επικυρωθεί η πρωτόδικη απόφαση θα δημιουργηθούν ορισμένες πολύ αρνητικές παρακαταθήκες. Αρχικά οι εμπρηστικές επιθέσεις θα μονιμοποιηθούν ως κατηγορία με βάση τον 187Α κάτι το οποίο δεν συνέβαινε παλιότερα με όσους συντρόφους είχαν κατηγορηθεί για εμπρησμούς. Εν συνέχεια, θα παγιωθεί μια ασφυκτική συνθήκη, όπου, ακόμα και αλληπάλληλες δικαστικές αθώσεις από τον 187Α, δεν αρκούν για να απαλλαγείς οριστικά από αυτόν, ενώ, πλέον, ανοίγει μια μεγά-

λη γκάμα μελλοντικών νέων διώξεων με πιθανούς «ατομικούς τρομοκράτες». Ασήμαντες πλημμεληματικές κατηγορίες διογκώνονται και παρουσιάζονται παραμορφωμένες μέσα από τα στόματα δικαστών, με μια ρητορική που παραπέμπει περισσότερο σε ρεπορτάζ της Μίνας Καραμήτρου. Ενώ παρατείνεται ο χρόνος παραμονής μας μέσα στις φυλακές, για όσους από μας μπορούσαν να αποφυλακιστούν.

Οποιαδήποτε παράνομη αναρχική δράση, ακόμα και αν είναι μεμονωμένη, μπορεί να ενταχθεί κάτω από την ομπρέλα του 187Α

Εν ολίγοις, η απόφαση του συγκεκριμένου εφετείου αποτελεί έναν ακόμα σταθμό σε αντίστοιχες πολιτικές δίκες που θα επιρρέασει και θα καθορίσει, εκτός από το δικό μας μέλλον, και τους μελλοντικούς κατασταλτικούς σχεδιασμούς του κράτους σε βάρος των αναρχικών.

Η αλληλεγγύη είναι όμορφη όταν ταξιδεύει ανάμεσα σε επικίνδυνες λέξεις και γενναίες πράξεις, ανάμεσα σε ό,τι δίνει ζωή και υπόσταση στην αναρχία, συνεχίζοντας τον αέναο αγώνα της ελευθερίας, που μάχεται να κερδίσει έδαφος στα μητροπολιτικά κάτεργα της μαζικής υποτέλειας που στήνει ο καπιταλισμός.

Ο καθένας από το μετερίζι του ας βάλει το δικό του λιθαράκι για την ατομική και συλλογική απελευθέρωση. Για την ημέρα που θα είμαστε όλοι ελεύθεροι.

 Ρωμανός Νίκος

απέλεσε το νομικό όχημα του πρωτόδικου δικαστηρίου για να μας καταδικάσει σε εξοντωτικές ποινές και παράλληλα να διαμορφώσει και ένα νέο πεδίο εφαρμογής

γορία.

Θα μπορούσα να γράψω πολλά για τους πραγματικά πρωτοφανείς νομικούς παραλογισμούς του συγκεκριμένου δικαστη-

Αλληλεγγύη στους 9 Τούρκους Αγωνιστές Να σπάσει τώρα η απομόνωση που τους έχει επιβληθεί

Στις 28 Νοεμβρίου, λίγες μέρες πριν την επίσκεψη του Τούρκου προέδρου Τ. Ερντογάν στην Αθήνα, η αντιτρομοκρατική υπηρεσία πραγματοποίησε συντονισμένη επιχείρηση σε δύο σπίτια στο Ν. Κόσμο και σε ένα στην Καλλιθέα, και προχώρησε στη σύλληψη 9 Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών-πολιτικών προσφύγων. Κατά την σύλληψή τους ξυλοκοπήθηκαν άγρια και, αφού οδηγήθηκαν στη ΓΑΔΑ, βασανίστηκαν από τους αστυνομικούς της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας για αρκετές ώρες.

Τα μη επιλήσιμα στοιχεία που προέκυψαν από τις έρευνες θα αφήσουν πολύ γρήγορα έκθετα τα συντονισμένα και καθ' υπόδειξη σενάρια των καθεστωτικών μέσω ενημέρωσης, που μιλούσαν για χτύπημα που απετράπη και στόχο είχε τον Τούρκο πρόεδρο.

Την επόμενη μέρα, στα δικαστήρια της Σχ. Ευελπίδων, με εμφανή τα σημάδια από τα βασανιστήρια που είχαν υποστεί αλλά και με τα κεφάλια σηκωμένα ψηλά, φωνάζοντας συνθήματα, οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα για να απολογηθούν. Αρνήθηκαν όλες τις αποδιδόμενες κατηγορίες και, αφού κρίθηκαν προφυλακιστέοι, διασκορπίστηκαν εντελώς εκδικητικά σε οκτώ διαφορετικές φυλακές, προφανώς σε μια προσπάθεια να τους κάμψουν το ηθικό και να δυσκολέψουν την επικοινωνία μεταξύ τους.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία πως οι συγκεκριμένες συλλήψεις αποτελούν δώρο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ στο φασιστικό καθεστώς του Ερντογάν. Η παραγωγή ψευδών σεναρίων από τα καθεστωτικά ΜΜΕ, που έκαναν λόγο για υποτιθέμενο χτύπημα, αποτελεί ουσιαστικά προσπάθεια αναβάθμισης του ίδιου δώρου.

Η συγκυβέρνηση δεν κάνει άλλο από το να συνεχίζει τις τακτικές επιλογές του προκατόχου της, Σαμαρά, υπηρετώντας πιστά το δόγμα για την παγκόσμια τάξη και ασφάλεια. Στοχεύει κατασταλτικά σε κάθε μορφή οργανωμένης αντίστασης που θέτει υπό αμφισβήτηση το μονοπώλιο της βίας του κεφαλαίου και της αστικής τάξης, ενώ, ταυτόχρονα, επιδιώκει να ισχυροποιηθεί διαπραγματευτικά στο τραπέζι της εξωτερικής της πολιτικής. Δεν είναι καθόλου τυχαίο άλλωστε πως η επαναστατική οργάνωση ΔΗΚΡ-Σ συμπεριλήφθηκε στη λίστα των οργάνωσεων που χαρακτηρίζονται ως τρομοκρατικές, επί των

ημερών διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Οι στοχοποιήσεις και οι διώξεις των Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών, οι καταχρηστικές κατά παραγγελία προφυλακίσεις τους, οι εγκληματικές αποφάσεις έκδοσης και παράδοσης τους, η στοχοποίηση αυτών και των οικογενειών τους με τη δημοσιοποίηση των στοιχείων τους, μπορεί σαν πρακτικές να απέχουν παρασάγγας από τις αξίες και τις θέσεις της αριστεράς, εντάσσονται όμως και εναρμονίζονται απόλυτα με τις πολιτικές της αστικής τάξης που προασπίζεται τα συμφέροντα της, είτε με την απόλυτη καταστολή μέσω φασιστικών καθεστώτων, είτε μέσω των νόμων της αστικής δημοκρατίας.

Στις 22 Ιανουαρίου, σε μια συντονισμένη επιχείρηση στις φυλακές όπου κρατούνται οι αγωνιστές, τους απέσπασαν, παρά τη θέλησή τους και με βίαιο τρόπο, δείγμα γενετικού υλικού, με την ανοχή, και μάλιστα σε κάποιες περιπτώσεις, με την συνδρομή της υπηρεσίας.

Παρόλο που το τμήμα της ΔΑΕΕΒ που είναι επιφορτισμένο με τη λεγόμενη εξωτερική τρομοκρατία, είναι διαφορετικό απ' αυτό που ασχολείται με την καταστολή των εγχώριων αριστερών και αναρχικών οργανώσεων, οι μέθοδοι και οι τακτικές που ακολουθούν είναι ίδιες. Ανώνυμα τηλεφωνήματα και πηγές που δεν κατονομάζονται αποτελούν την κάλυψη για τις στημένες σκευωρίες, που οδηγούν στις μεγάλες επιτυχίες της εν λόγω υπηρεσίας. Έτσι, και στην περίπτωση της συγκεκριμένης επιχείρησης, η πρωτογενής πληροφορία που οδήγησε στις συλ-

λήψεις των συγκεκριμένων ατόμων είναι ένα ανώνυμο τηλεφώνημα.

Η αντιτρομοκρατική υπηρεσία αποτελεί ουσιαστικά μια υπηρεσία "πασπαρτού". Δεν λειτουργεί μονάχα σαν εργαλείο της εκάστοτε κυβέρνησης για τις προεκλογικές της ανάγκες, αλλά λειτουργεί και ως εργαλείο εξωτερικής της πολιτικής και διπλωματικών σχεδιασμών.

Οι 9 αγωνιστές δεν είναι μόνοι τους και η αλληλεγγύη μας, τόσο εντός όσο και εκτός των τειχών, οφείλει να θεωρείται δεδομένη. Η έμπρακτη αλληλεγγύη προς αυτούς αποτελεί ουσιαστικά μέρος του ίδιου του αγώνα ενάντια στον φασισμό και τον ιμπεριαλισμό. Η παρουσία αρκετών Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών της επαναστατικής αριστεράς σε δράσεις και εκδηλώσεις του αναρχικού κινήματος τα τελευταία χρόνια πιστοποιεί την αμφίδρομη αυτή σχέση και κεφαλαιοποιείται στο κοινό μέτωπο αγώνα για την απελευθέρωση από τα δεσμά του κεφαλαίου και της αστικής τάξης.

Στις 30 Ιανουαρίου ξεκίνησε να εκδικάζεται στο Εφετείο Αθηνών η υπόθεση για την έκδοση δύο εκ των συλληφθέντων (S.N. OZPALAT, MEHMET DOGAN) και θα ολοκληρωθεί τις επόμενες ημέρες.

Στις 8 Μαρτίου, ο HALIL DENIR, επίσης συλληφθέντας, θα οδηγηθεί στην Μυτιλήνη προκειμένου να δικαστεί για την υπόθεση που σχετίζεται με τον εντοπισμό οπλισμού από τις αρχές σε φουσκωτό σκάφος στις 30-7-13 στη Χίο. Τότε είχε πραγματοποιηθεί μεγάλη κατασταλτική επιχείρηση σε Αθήνα, Χίο, Κόρινθο, Λουτράκι, Θεσ/νίκη, ενώ είχε γίνει και έφοδος στα γραφεία της επιτροπής αλληλεγγύης πολιτικών προσφύγων της οδού Τζαβέλα στα Εξάρχεια.

Οι εννιά συλληφθέντες έχουν καταθέσει αίτημα στο Υπουργείο Δικαιοσύνης, με το οποίο ζητάνε τη μεταγωγή και των εννιά αγωνιστών στις φυλακές Κορυδαλλού, ώστε να καταστεί εφικτή η επικοινωνία τους τόσο με τους δικηγόρους, όσο και μεταξύ τους. Είναι αίτημα μείζονος σημασίας και είναι απαραίτητη η προώθησή του με κάθε τρόπο.

 Κώστας Σακκάς

Δήλωση των πολιτικών κρατούμενων από το Λαϊκό Μέτωπο της Τουρκίας που βρίσκονται στις φυλακές Κορυδαλλού

Εμείς είμαστε αγωνιστές από την Τουρκία, ο αγώνας εναντίον στον ιμπεριαλισμό και τον φασισμό είναι ο λόγος ο οποίος είμαστε στην φυλακή, αφού πρώτα δεχτήκαμε βασανισμούς στον 12ο όροφο της ΓΑΔΑ. Όλα αυτά συνέβησαν σε συνεργασία της ελληνικής κυβέρνησης με τη φασιστική οργάνωση του Ερντογάν. Πρώτα έβγαλαν ένα ψευδές σχέδιο ότι δήθεν θα κάναμε χτύπημα στην επίσκεψη Ερντογάν στην Ελλάδα και ύστερα παρανόμως δημοσίευσαν τις

φωτογραφίες μας και τα ονόματά μας κάνοντάς μας στόχο στο φασιστικό τουρκικό κράτος όντας εδώ ως πολιτικοί πρόσφυγες. Ενώ ακόμα δεν έχουμε δικαστεί η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ μας έχει εντάξει στον κατάλογο των τρομοκρατών, έχουσε μετατρέψει τον αγώνα μας σε τρομοκρατία. Δεν είναι έγκλημα να είμαστε αντιιμπεριαλιστές, δεν είναι έγκλημα να ζητούμε στη χώρα μας Δημοκρατία, δεν είναι έγκλημα να απαιτούμε Σοσιαλισμό σε ένα φασιστικό κράτος. Έγκλημα όμως είναι σε αυτή τη χρονική περίοδο της φασιστικής καταστολής να κλείνουμε τα μάτια στον αγώνα, να σιωπούμε και να μένουμε αμέτοχοι. Μπορεί αυτή τη στιγμή να είμαστε φυλακισμένοι, ίσως και στο μέλλον, μπορεί ακόμα να συνεχίσουν τα βασανιστήρια και τα ψεύδη τους, αλλά να γνωρίζουν ότι ο αγώνας θα συνεχιστεί.

 Οι πολιτικοί κρατούμενοι από το Λαϊκό Μέτωπο της Τουρκίας

Οι φυλακές μέρος της κοινωνικής οργάνωσης για την διατήρηση της δημόσιας τάξης και ασφάλειας

Η ιδέα για να γραφτεί αυτό το κείμενο ξεκίνησε μετά την πρώτη μου επικοινωνία με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που πλαισιώνουν την ομάδα αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης που προχώρησαν στην έκδοση του έντυπου “ΕΝΤΟΣ ΕΚΤΟΣ”, η οποία έχει ως στόχο της την αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους αλλά και γενικότερα να αναδείξει τα διάφορα ζητήματα που προκύπτουν ή είναι διαχρονικά γύρω από τον εγκλεισμό. Μετά από μηνύματα που ανταλλάξαμε μεταξύ μας, μου πρότειναν να γράψω κάτι παραπάνω, πάνω σε μια φράση-σκεπτικό που έγραφα ως κατακλείδα στο πρώτο μήνυμα της γνωριμίας μας.

Αυτό το έντυπο αλλά και κάθε έντυπο, κάθε αφίσα, κάθε συνέλευση, κάθε εκδήλωση και κάθε κίνηση που πραγματοποιείται -είτε αυτή είναι νόμιμη, είτε παράνομη- σε ένδειξη αλληλεγγύης στους εγκλειστούς αναρχικούς, συμβάλλουν στον αγώνα κατά των συνθηκών κράτησης, στην τωρινή κινητοποίηση των κρατουμένων που διεκδικεί την αλλαγή του νέου σωφρονιστικού κώδικα, αλλά αναδεικνύουν και την συνολικότερη άποψη της κατάργησης καθαυτής της φυλακής ως μέσο σωφρονισμού και τιμωρίας. Ο αγώνας αυτός δεν θα μπορούσε να μην είναι, άλλωστε, ένα αναπόσπαστο τμήμα του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Οι φυλακές είναι ένα παιδί γέννημα-θρέμμα της κοινωνικής οργάνωσης, η ύπαρξή της αποτελεί ένα από τα βασικότερα εργαλεία πειθαρχίας της, αλλά και της διατήρησης της δημόσιας τάξης και της ασφάλειας των πολιτών από τα παραβατικά υποκείμενα που παρουσιάζουν μια μεγάλη απόκλιση από τη γενική επιτρεπτή συμπεριφορά που επιβάλλεται μέσα από τους κώδικες του κράτους και του κεφαλαίου. Λειτουργεί ως ένα παραδειγματικό φόβητρο για τους εν δυνάμει παράνομους -“κοίτα τι παθαίνει όποιος καταφεύγει σε τέτοιου είδους μεθόδους”- αλλά και πιο πρακτικά, μέσα από πολύχρονους εγκλεισμούς που στόχο έχουν το σωφρονισμό, ώστε με την επίτευξη αυτού να συμβάλλουν στην ομαλή επανένταξη των κρατουμένων πίσω στο πολιτισμό της διαφθοράς και της ανισότητας, πίσω στο σύστημα της καπιταλιστικής σκλαβιάς.

Ο σωφρονισμός στόχο έχει την επανένταξη των κρατουμένων στο σύστημα της καπιταλιστικής σκλαβιάς.

Το ερώτημα εδώ είναι: είναι ηθικά δικαιολογημένη μια “υπερβολική αντίδραση” ενάντια σε αυτόν που καταπιέζει τη θέλησή σου για ελευθερία, τη θέλησή σου να σηκώνεις το κεφάλι ψηλά και να μην αντிகρίζεις έναν κατακερματισμένο από συρματοπλέγματα ουρανό; Η καθημερινή αποστροφή που βιώνεις εδώ, μέρα με την μέρα, ερχόμενος άμεσα σε επαφή με την εξουσία της φυλακής; Το κακοφτιαγμένο χωροταξικό της που καθηλώνει το σώμα και περιορίζει τις κινήσεις του σε συγκεκριμένα από το κράτος τετραγωνικά μέτρα τσιμέντου; Καθορίζοντας μέσα από τον σωφρονιστικό κώδικα τα περιθώρια της αντίδρασής σου, η οποία στην περίπτωση που ξεφύγει του επιτρεπτού, σου φοριέται ωραιότατα μια πειθαρχική ποινή, με συνέπεια πολλές φορές την παράταση του εγκλεισμού σου; Από την άλλη, να διαβάσεις τι διατάσσει ο νέος σωφρονιστικός κώδικας και πιο συγκεκριμένα το άρθρο 63 παράγραφοι 1 και 6 (το οποίο προϋπήρχε και στον παλιό) την επιτρεπτή χρήση βίας από τους σωφρονιστικούς ακόμα και σε “παθητική αντίσταση” του κρατουμένου.

Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις των προσβλητικών ερευνών που λαμβάνουν χώρα στις φυλακές ανά την Ελλάδα, οι οποίες γίνονται για λόγους ασφαλείας της φυλακής από τυχόν αντικείμενα που μπορεί να φέρουν κρυμμένα πάνω τους οι κρατούμενοι. Ξεγυμνώνοντας και εκθέτοντας το γυμνό σου σώμα μπροστά στα ξεδιάντροπα μάτια των σωφρονιστικών υπαλλήλων, ενώ υπάρχουν εναλλακτικές μέθοδοι έρευνας με εργαλεία που εντοπίζουν μεταλλικά αντικείμενα και ίχνη ναρκωτικών ουσιών. Εννοείται πως όποιος/α αρνηθεί, παίρνει από ένα πειθαρχικό. Προσωπικά, μπαίνοντας την πρώτη μέρα στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού ήταν αυτό που αποτέλεσε την αιτία να μου γίνει αναφορά από υπάλληλο γιατί αρνήθηκα να βγάλω τα ρούχα μου για να υποστώ σωματικό έλεγχο. Όσο για τον ξεφτιλισμένο κολπικό έλεγχο, τι να πει κανείς γι’ αυτό ή για τον σωματικό έλεγχο που υπόκεινται τα ανήλικα παιδιά και τα βρέφη που ζουν μαζί με τις κρατούμενες μητέρες τους σε ειδική πτέρυγα των γυναικείων φυλακών του Ελεώνα Θήβας, τα οποία γυμνώνουν επίσης μετά από κάθε μεταγωγή τους μπαινοβγαίνοντας στην φυλακή.

Τα ανήλικα παιδιά στη Θήβα, που βγάζουν φυλακή μαζί με τις κρατούμενες μητέρες τους, αποτελούν τον πιο τραγικό πληθυσμό των φυλακών. Περνάνε τα τρία πρώτα χρόνια της ζωής τους εκεί. Η φυλακή είναι το πλέον ακατάλληλο περιβάλλον για τα πρώτα

βήματα της ζωής ενός παιδιού.

Η έλλειψη έκθεσης του παιδιού σε πολλά και διαφορετικά ερεθίσματα, δεν διευκολύνει την ανάπτυξη του συστήματος των εννοιολογικών κατασκευών του. Όσον αφορά τα ανήλικα των κρατουμένων που ζουν εκτός φυλακής, πόσω μάλλον τα πιο μικρής ηλικίας παιδιά, ο ξαφνικός αποχωρισμός από τη μητέρα και οι περιπτώσεις των παιδιών που έχουν γίνει θεατές βίαιων συλλήψεων, μπορούν να προκαλέσουν ανεπανόρθωτες βλάβες στον ψυχισμό τους. Ο αποχωρισμός, είναι μια τραυματική εμπειρία που προκαλεί στο παιδί άγχος, το οποίο είναι η μη υποφερτή κατάσταση. Επίσης, η μη ύπαρξη ισχυρής και άμεσης σχέσης μεταξύ γονέα-παιδιού έχει αρνητικό αντίκτυπο στη μετέπειτα παθολογική συμπεριφορά του νηπίου. Ο δεσμός αυτός ασκεί καταλυτική επίδραση στο παιδί ώστε να αναπτύξει μια ανασφάλεια ως προς τη μελλοντική δημιουργία συναισθηματικών σχέσεων. Σίγουρα, ένας ασφαλής και σταθερός δεσμός δε μπορεί να δημιουργηθεί μέσω της τηλεφωνικής επικοινωνίας, όσο συχνή και να είναι αυτή, ούτε όμως και μέσω των επισκεπτηρίων. Για το λόγο αυτό τα παιδιά γίνονται συχνόι πελάτες ψυχολόγων, παιδοψυχιάτρων και λογοθεραπευτών.

Παρά τη διάταξη που ψηφίστηκε το Δεκέμβρη του 2015 μαζί με το σύμφωνο συμβίωσης (ν.4356/15), το οποίο προβλέπει τον κατ’ οίκον περιορισμό για τις μητέρες ανήλικων τέκνων έως 8 ετών και με ποινή κάτω των 10 χρόνων, μόνο δυο κρατούμενες έχουν αποφυλακιστεί και οι μωρομάνες του Ελεώνα αυξάνονται και πληθύνονται. Οι αιτήσεις των υπόλοιπων γυναικών έχουν απορριφθεί, με την αιτιολογία ότι δεν είναι κατάλληλες μητέρες. Τα αιτήματα αυτά εξετάζονται από το συμβούλιο της Θήβας. Πώς ένα συμβούλιο κρίνει την καταλληλότητα ή μη μιας μητέρας; Από το αδίκημα που κατηγορείται ότι έχει πράξει; (Εξαιρούνται ηθικά αυτές που κατηγορούνται για εγκατάλειψη και κακοποίηση ανηλίκων και όλα τα παρόμοια). Αποτελεί αυτό κριτήριο μητρότητας;

Η διεκδίκηση για καλύτερες συνθήκες κράτησης κερδίζεται από τις κινητοποιήσεις κρατουμένων και των αλληλέγγυων προς αυτούς. Ο μακροπρόθεσμος στόχος όμως όλων αυτών είναι η κατάργηση των φυλακών. Ακόμη και αν αυτές μετατραπούν σε πιο ελαστικά σωφρονιστικά καταστήματα, θα παραμένουν μέρη, τα οποία στερούν την ελευθερία των ανθρώπων που βρίσκονται αιχμάλωτοι εκεί.

Ένας κοινός αγώνας για μια κοινωνία οικονομικής ισότητας και ελευθερίας, ένας κοινός αγώνας χωρίς την ύπαρξη φυλακών, η οποία πρέπει να είναι επιθυμία όλων μας, μέσα από την καθημερινή μας στάση, τις επιλογές και τα ρίσκα που παίρνουμε.

Η κεντρική εικόνα πρέπει να πεθάνει

Είναι μια συνολική σχεδόν παραδοχή πλέον ότι ένα μεγάλο μέρος του αναρχικού χώρου (αν όχι το μεγαλύτερο) είναι εγκλωβισμένο σε μια τεράστιων διαστάσεων δίνη εσωστρέφειας, κάτι με αρνητικές συνέπειες πάνω απ όλα στην ψυχολογία των ανθρώπων που δραστηριοποιούνται και δευτερευόντως στην παραγόμενη πολιτική δραστηριότητα.

Κι όμως ενώ είναι σχεδόν μια κοινά αποδεκτή θέση η καταδίκη και το ανάθεμα αυτής της εσωστρέφειας, πόσες προσπάθειες έχουν γίνει ώστε να επιχειρήσουμε να αντιληφθούμε τις πρωταρχικές συνθήκες γέννησης αυτού του φαινομένου, τις πρωταρχικές του καταβολές αλλά και το πως αυτό έρχεται και βρίσκει τη θέση του ανάμεσα μας και μάλιστα με τι μορφές;

Όσο κι αν είναι η ίδια η ανθρώπινη φύση επιρρεπής σε συμπεριφορές επιβολής, όσο πιθανό κι αν είναι να γίνεται πιο αισθητή η παρουσία των πιο ιδιόμορφων ιδιοσυγκρασιών στις οποίες διακρίνει κανείς στοιχεία αλαζονείας, έπαρσης, ναρκισσιισμού, δε μπορεί να είναι μόνο αυτά.

Δική μου πεποίθηση είναι πως η εσωστρέφεια δεν είναι απλώς ένα φαινόμενο-τέρας που καταδυναστεύει τις διαδικασίες μας και την αλληλεπίδραση μας, ούτε κάτι που όπως είπα πιο πάνω, προκύπτει μόνο του από στοιχεία ανθρώπινης συμπεριφοράς των πιο ιδιόμορφων ταπεραμένων μας ή όλων εκείνων των σκατών που μας έχει μπουκώσει ο κοινωνικός προγραμματισμός.

Παρόλο που όλα αυτά παίζουν αναμφισβήτητα ένα ρόλο, πολλές φορές διόλου αμελητέο, δεν μπορεί να ευθύνονται αποκλειστικά για την δημιουργία αυτού του φαινομένου.

Πρέπει να είναι και κάτι παραπάνω.

Έχω την αίσθηση ότι αυτό που πολλές φορές δεν αντιλαμβανόμαστε, ούτε καν μπαίνουμε στον κόπο να εξεργαστούμε όπως αρμόζει σε υποκείμενα που θέλουν να βρουν μια ριζοσπαστική τομή αντιμετώπισης του φαινομένου της εσωστρέφειας, είναι ότι υπάρχει μια ολόκληρη κουλτούρα διεξαγωγής της πολιτικής αντιπαράθεσης και του πολιτικού ανταγωνισμού με μια λογική του, ο σκοπός αγιάζει τα μέσα.

Η πόλωση που παράγεται από μια τέτοιου είδους αντιπαράθεση και ανταγωνισμό δε δύναται να είναι ποτέ γόνιμη, ποτέ ωφέλιμη και παραγωγική, ποτέ και με κανένα τρόπο εποικοδομητική. Αν προσθέσουμε ότι το πιο βασικό μάλιστα χαρακτηριστικό αυτής της πόλωσης είναι η προσπάθεια χάραξης κεντρικών πολιτικών γραμμών και η με κάθε τρόπο απόπειρα επιβολής τους πάνω στο υπόλοιπο φάσμα του αγώνα και του κινήματος, θα μας γίνει πια ξεκάθαρο ότι υπάρχουν συγκεκριμένες πολιτικές νοσηροτροπίες και λογικές όπως η παραγοντοποίηση, η αποζυμηση πολιτικής υπεραξίας από τα πάντα, το καπέλωμα, ο ηγεμονισμός, η συγκεντρωτική αντιπροσωπευση.

Η πόλωση στο εσωτερικό ριζοσπαστικών κινήματων με τέτοιους αρνητικούς όρους δεν είναι κάτι που εμφανίζεται μονάχα στα δικά μας πολιτικά πράγματα. Δεν είναι προφανώς μονάχα ο ελληνικός αναρχικός χώρος και το γενικότερο εγχώριο ανταγωνιστικό κίνημα που βυθίζεται στο βάλτο της εσωστρέφειας ακολουθώντας αυτές τις πεπατημένες. Αντίθετα είναι κάτι με μεγαλύτερη ιστορικότητα και διασπορά.

Δεν χρειάζεται να είναι κανείς τυφλοπόντικας των βιβλιοθηκών για να διαπιστώσει αυτή την πικρή αλήθεια. Μια σχηματική καταγραφή της ποικιλίας των τάσεων και διασπάσεων καθώς και των διαμαχών που έχουν φτάσει στα όρια (και που τα έχουν ξεπεράσει πολλές φορές) της εμφυλιοπολεμικής βίας, και την έχουν ξεπεράσει, αρκεί για να αντιληφθούμε, έστω με αυτή την πρόχειρη σκιαγράφηση, ότι μιλάμε για κάτι διαχρονικό.

Είναι γεγονός ωστόσο ότι σε πολλές περιπτώσεις, και

παρόλο που πολλά από αυτά τα εμφυλιοπολεμικά και ανταγωνιστικά χαρακτηριστικά έχουν πάρει τρομερές εκφυλιστικές μορφές κατά καιρούς, δεν υφίσταται μια παράδοση και μια κουλτούρα κριτική αποτίμησης τους, τέτοια, που να γεννά τους αντίστοιχους προβληματισμούς και συμπεράσματα ούτως ώστε να μπορούμε τόσο σε ατομικό όσο και συλλογικό επίπεδο να κατανοήσουμε τις αρνητικές επιπτώσεις του αθέμιτου πολιτικού ανταγωνισμού.

Προτιμάμε αντίθετα να κρατάμε ψηλά στο βάθρο τους, ιστορίες προσωπικοτήτων, ομάδων, οργανώσεων, ακόμα και ολόκληρων κινήματων από τον φόβο ότι αν προσδώσουμε την ηθική απαξία που πρέπει σε ορισμένα πράγματα, ακυρώνουμε συνολικά το πνεύμα του αγώνα, την αυτοθυσία ανθρώπων και την ιστορική παράδοση.

Αντί για μια αιρετική, εικονοκλαστική κριτική ανάγνωση της ιστορίας και μια προσπάθεια κριτικής αφομοίωσης των διδαγμάτων που προκύπτουν, προτιμάται

η θεαματική αναπαράσταση των γεγονότων, η οπαδική ειδωλοποίηση προσωπικοτήτων, η συνειδητή απόκρυψη ή και άγνοια άσχημων πλευρών της τάδε ή της δείνα ιστορίας. Μας αρέσει να έχουμε τους ήρωες μας τοποθετημένους κάπου που τίποτα δεν τους αγγίζει και να υμνούμε παρελθοντικές πολιτικές επιλογές και ατζέντες που ταιριάζουν στα γούστα μας και από την άλλη ανάλογα τι επιτάσσει η πολιτική μόδα κάθε εποχής να επιλέγουμε τους δαίμονες και τους αποδιοπομπαίους τράγους και να τους πολεμάμε μέχρι εσχάτων. Και δυστυχώς η ιστορία επαναλαμβάνεται είτε ως φάρσα, είτε ως τραγωδία, ανακυκλώνοντας τον ίδιο τον εαυτό της.

Ένα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα όλων αυτών που αφορά και την δική μας εγχώρια ιστορική παράδοση δε θα μπορούσε παρά να είναι ο τρόπος που σταθερά η ηγεσία του ΚΚΕ επέλεγε να αντιπαρεθεθεί με άλλες πολιτικές απόψεις οι οποίες προέκυπταν εντός του κόμματος με πιο χαρακτηριστική την ένσταση της πλευράς του Αρη Βελουχιώτη, καπετάνιου του ΕΛΑΣ και κορυφαίας συμβολικής προσωπικότητας για την εποχή, με τεράστια εμβέλεια και ακτινοβολία τις τάξεις του κόμματος, στο ζήτημα της υπογραφής της συμφωνίας της Βάρκιζας. Δε με αφορά να αποδείξω το ποιος είχε δίκιο ή το ποιος είχε άδικο σε εκείνη τη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία γιατί πολύ απλά το πολιτικό και ηθικό επίδικο της όλης υπόθεσης δεν είναι αυτό. Εξάλλου τα μεγέθη και τα διακυβεύματα της μιας ή της άλλης άποψης ήταν τεράστια και καλό θα είναι να μην τοποθετείται κανείς με ευκολία πάνω σε αυτά. Εκείνο όμως που έχει πιστεύω την μεγαλύτερη σημασία είναι η πολιτική επιλογή της ηγεσίας του ΚΚΕ να αντιμετωπίσει τη διαφωνία αυτή αποδομώντας

και δολοφονώντας την προσωπικότητα, την υπόσταση και το χαρακτήρα του Βελουχιώτη ώστε να διαφυλάξει την τήρηση της κεντρικής πολιτικής γραμμής. Η άποψη Βελουχιώτη δεν ήταν επομένως μια πολιτική διαφωνία που θα μπορούσε να συζητηθεί εσωκομματικά, αφού ο Βελουχιώτης είχε ακυρωθεί σαν προσωπικότητα με βαρύτατους και συκοφαντικούς χαρακτηρισμούς.

Αντίστοιχη φυσικά ήταν η αντιμετώπιση του καπετάνιου του ΔΣΕ Μάρκου Βαφειάδη (απο το 46 εως το 48) όταν ήρθε η ώρα να διαφωνήσει ο ίδιος σε σειρά ζητημάτων και να προβάλλει τις δικές του ενστάσεις. Ούτε σε αυτή την περίπτωση μας αφορά το ποιος είχε πράγματι δίκιο ή όχι προκειμένου να αξιολογήσουμε ηθικά και πολιτικά την βαρύτητα της απαξίας μιας τέτοιας επιλογής από την πλευρά της ηγεσίας. Και πάλι το ζητούμενο ήταν να εξουδετερωθεί η διαφωνία, να της αφαιρεθεί η αυθεντικότητα της και η υπόσταση της ώστε να μην αμφισβητηθεί η κεντρική πολιτική γραμμή.

Αυτές οι δυο περιπτώσεις δεν ήταν οι μόνες προφανώς αλλά ήταν σίγουρα οι πιο κραυγαλέες, και είναι διαχρονικά οι πιο χτυπητές καθώς δείχνουν απο μακριά που μπορεί να φτάσει ο δεσποτισμός μιας πολιτικής που επιζητά το μονοπώλιο της κεντρικής εικόνας και της κεντρικής πολιτικής γραμμής.

Ας σκεφτούμε όλοι μας πως αν το ΚΚΕ δε δίστασε να απαξιώσει, να διαγράψει, να συκοφαντήσει, να πρακτορολογήσει και να κινδυνολογήσει εναντίον δυο απο τις πιο επιφανείς προσωπικότητες που είχε τις τάξεις του, πόσο πιο εύκολα και ανώδυνα θα έκανε το ίδιο σε εκατοντάδες ή και χιλιάδες άσημα μέλη και στελέχη του απλά και μόνο επειδή αντιτάχθηκαν στην κεντρική πολιτική γραμμή. Και μόνο η σκέψη είναι τρομακτική. Ειδικά αν σκεφτεί κανείς το πως η διεξαγωγή των πολιτικών αντιπαραθέσεων δεν έγινε ποτέ με ιδιαίτερα εύσημους και ευγενικούς όρους αλλά εκτραχύνθηκε τόσο που οι βίαιες συγκρούσεις μεταξύ πολιτικών κρατούμενων σε φυλακές και εξορίες, συγκρούσεις συχνά αιματηρές στις οποίες αγωνιστές δε διατάζουν να χτυπούν και να μαχαιρώνουν άλλους αγωνιστές ή και να τους απομονώνουν απο την υπόλοιπη κοινότητα κρατούμενων, ήταν συχνό φαινόμενο με την οποία αντανάκλαση μπορεί να φανταστεί κανείς ότι όλα αυτά θα είχαν στην συνολική κοινότητα του κόσμου του αγώνα και πως θα επηρέαζε την ψυχολογία τους. Το ποσό άσχημο κλίμα επικρατούσε συνολικά μέσα στο μόρφωμα του ΚΚΕ, το πως διάφορες θέσεις διεκδικούσαν η καθεμία για τον εαυτό της να κεντριοποιηθούν και με ποιούς απόλυτους όρους γίνονταν όλη αυτή η σκιώδης και παρασκηνιακή αντιπαράθεση μπορεί να την δώσει ξεκάθα-

η συνέχεια στην επόμενη σελίδα ➤

III «Εναλλακτικός» ποινικός κώδικας;

Μιλώντας για τον νέο ποινικό κώδικα, δεν μπορούμε να αποφύγουμε τις αναφορές μας στον παλιό. Πρόκειται για έναν κώδικα, ο οποίος έχει αλλάξει ελάχιστες φορές από τη σύσταση του νεοελληνικού κράτους. Τελευταία μεγάλη αλλαγή έγινε το 1985 και πιο πριν το 1950. Ο πρώτος ποινικός κώδικας που ψηφίστηκε και πάνω σε αυτόν στηρίχτηκαν και οι μεταγενέστεροι, ήταν το μακρινό 1834. Αυτό το ιστορικό είναι αναγκαίο, ώστε να καταλάβουμε τη σημασία αυτού του συμπλέγματος νόμων που ορίζουν τη ζωή μας όσον αφορά τη «νομιμότητα» ή την «παρανομία».

Ουσιαστικά ορίζεται τι είναι παράνομο και πόσο χρόνο κοστίζει αυτή η «παρανομία», δηλαδή τα χρόνια κάθειρξης. Ακόμη, ορίζει δικαιώματα κατηγορουμένων επάνω στις ποινές ή στις καταδικές τους, αλλά και στην έκτιση της ποινής τους.

Οι πρώτες διαρροές που έχουν δει το φως της δημοσιότητας, αναφέρουν ότι οι ειδικοί κατασταλτικοί νόμοι (τρομονόμοι, 187, κουκουλονόμος, πρόσφατος νόμος περί καταστολής του κινήματος για τους πλειστηριασμούς) μένουν ανέπαφοι. Προστίθεται το άρθρο 184, το οποίο ορίζει ότι εάν δεν υπάρχει οικονομικό όφελος σε μία «εγκληματική» οργάνωση τότε οι ποινές θα είναι χαμηλότερες. Και εδώ είναι εύλογο να αναρωτηθούμε, εάν μία ληστεία τράπεζας που θα ενισχύσει τον αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο εμπίπτει στο οικονομικό όφελος.

Ενδιαφέρον επίσης παρουσιάζουν οι διατάξεις περί προσβολής του πολιτεύματος. Αρκεί να αντιγράψουμε τη διατύπωση του ίδιου του νόμου, όπως αυτή έχει διαρεύσει: «όποιος επιχειρεί με βία ή απειλή βίας να καταλύσει, να αλλιώσει ή να καταστήσει ανενεργό, διαρκώς ή προσωρινά, το δημοκρατικό πολίτευμα που στηρίζεται στη λαϊκή κυριαρχία ή θεμελιώδεις αρχές ή θεσμούς του πολιτεύματος αυτού ή να αποστερήσει τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας ή αυτόν που ασκεί προεδρική εξουσία, τον πρωθυπουργό, την κυβέρνηση ή τη Βουλή από την εξουσία, που έχουν κατά το Σύνταγμα, τιμωρείται με κάθειρξη ισόβια ή πρόσκαιρη από 15 ως 20 χρόνια». Επιπροσθέτως, μπορούν να προκύ-

ψα σε όλο της το εύρος η περίπτωση της ενδοκομματικής σύρραξης και των αιματηρών συμπλοκών μεταξύ διαφορετικών φραξιών των πολιτικών εξόριστων του ΔΣΕ στην Τασκένδη τον Σεπτέμβριο του 1955. Συμπλοκών που έγιναν χωρίς ηθικά όρια και φραγμούς με κάθε είδους αυτοσχέδιο όπλο, μαχαίρια και φαλτσέτες να χρησιμοποιούνται από κομμουνιστές πρώην αντάρτες του ΔΣΕ εναντίον άλλων κομμουνιστών πρώην αντάρτων του ΔΣΕ και όπου από καθαρή τύχη δεν υπήρξαν νεκροί.

Τα παραπάνω ωστόσο δε θα τα ακούσουμε εύκολα σε αφιερώματα, εκδηλώσεις, ντοκιμαντέρ. Υπάρχει μια κουλτούρα σιωπής και απόκρυψης και προβολής μονάχα της θεαματικής πλευράς της ιστορίας, αυτής που έχει περηφάνους καπετάνιους καβαλάρηδες, χαμογελαστές αντάρτισες με πολυβόλα στα χέρια και ατελείωτες λίστες με νεκρούς ήρωες που χρήζουν "Ζήτω". Φυσικά παρόμοια περιστατικά και γεγονότα θα βρει κανείς αν εντυφλήσει σχεδόν παντού.

Απο τον αιματηρό εμφύλιο στις τάξεις του IRA το 1921-1923 και τις πολύ μετέπειτα πολυδιασπάσεις του που αλληλοσκοτώνονταν σε κάθε πιθανή ευκαιρία, από τις εξαντλητικές και ψυχοφθόρες κόντρες των γερμανών πολιτικών κρατουμένων αντάρτων πόλης με βασικό σημείο αιχμής την αντιπαράθεση των δύο βασικότερων ενόπλων οργανώσεων 2 Ιουνή και RAF, από τις ανελέητες κόντρες και ανταγωνισμούς μεταξύ παραδοσιακών αριστερών ενόπλων οργανώσεων στην Ιταλία με τον χώρο της ένοπλης αυτονομίας αλλά και στο ίδιο το εσωτερικό των Ερυθρών Ταξιαρχιών με τις δικές τους πολυδιασπάσεις, φράξιες, και αντιπαράθεσεις μέχρι την ελληνική μεταπολιτευτική πραγματικότητα και τις σκληρές αντιπα-

θέσεις και κόντρες ενόπλων οργανώσεων ανα περιόδους (μεταξύ ΕΛΑ και 17Ν ή μεταξύ ΕΛΑ και άλλων οργανώσεων που προέκυψαν από διασπάσεις) και την σημερινή εποχή και όλα που διαδραματίζονται σε αυτή.

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις κοινός παρονομαστής είναι η προσπάθεια όλων των πλευρών να μονοπωλήσουν την κεντρική εικόνα του εκάστοτε επαναστατικού χώρου (είτε αφορά το ένοπλο είτε το δημόσιο κομμάτι

του κινήματος). Τέτοιες αντιπαράθεσεις υπο τέτοιους όρους δε διαθέτουν και ούτε μπορούν να διαθέτουν ηθικό πλεονέκτημα.

Είναι απλώς μια κούρσα ανταγωνισμού για την επιβολή ατζέντας είτε αυτή αφορά αναρχοκομμουνιστικά σημεινόμενα είτε αναρχοατομικιστικά ή μηδενιστικά ή κομμουνιστικά. Συχνά μάλιστα η υποκρισία βασιλεύει καθώς όλες οι πλευρές αποδίδουν στις άλλες την κατηγορία ότι λειτουργούν με λογικές του «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», ενώ στην πραγματικότητα δεν μπορείς να παίζεις σε αυτό

ψουν διώξεις για προσβολή ή προτροπή σε προσβολή ακόμη και μέσω διαδικτύου. Φυσικά, η βεντάλια αυτών των διατάξεων μπορεί να ανοίξει κατά το δοκούν και όποτε είναι αναγκαίο από τις εκάστοτε κυβερνήσεις.

Στο γενικότερο κλίμα του νέου ποινικού κώδικα ο οποίος πλασάρεται ως ανανεωτικός και προς όφελος των κατηγορουμένων δημιουργούνται απλώς νέοι τρόποι και νέες πτυχές ποινικής καταστολής. Φυσικά, μιλάμε για μικρο-παραβατικότητα. Έτσι, το κράτος εισαγάγει εναλλακτικές ποινές, αντί της φυλάκισης. Εάν αυτό φαίνεται καλό εκ πρώτης όψεως ανοίγει απλώς νέους δρόμους στην καταστολή. Για παράδειγμα, εάν συλληφθεί κάποιος για μία μικροκλοπή, ενώ το δικαστήριο θα μπορούσε να τον απαλλάξει εντελώς από τις κατηγορίες λόγω μικρής σημασίας της υπόθεσης, τώρα το δικαστήριο θα «αναγκαστεί» είτε να τον βάλει σε πρόγραμμα «κοινοφελούς εργασίας». Στην ίδια λογική σε μία μητέρα με ανήλικο παιδί η οποία θα δικαστεί, δεν μένει περιθώριο μη έκτισης ποινής, που πουλιέται σαν «εναλλακτική» με κατ' οίκον περιορισμό.

Εάν αυτό φαίνεται καλό εκ πρώτης όψεως ανοίγει απλώς νέους δρόμους στην καταστολή.

Ακόμη ένα βήμα προς τον επιπλέον έλεγχο των κρατουμένων είναι η ηλεκτρονική επιτήρηση και μάλιστα σε κατ' οίκον περιορισμό, η οποία θεσμοθετείται πάνω σε όλους τους κρατουμένους που δικαιούνται υφ' όρων απόλυση μετά τα 2/5 της ποινής που τους έχει επιβληθεί. Διπλός έλεγχος δηλαδή, ενώ παλαιότερα έπαιρνες την υφ' όρων απόλυση χωρίς τόσο σκληρούς περιοριστικούς όρους. Όλα αυτά βέβαια περνούν ακόμη από τη μέγαινε του εκάστοτε δικαστικού συμβουλίου. Φυσικά, αυτή την «ευεργετική» διάταξη δεν «επωφελούνται» όσοι είναι κατηγορούμενοι με τον 187Α, δηλαδή οι πολιτικοί αντίπαλοι του καθεστώτος, αναδεικνύοντας για ακόμη μία φορά την ειδική πολιτική αντιμετώπισή τους.

Τέλος, το κράτος δεν αφήνει τα «δικά του» παιδιά έτσι. Μέσα σε όλα αλλάζει και ο νόμος περί δωροδοκιών, χρηματισμών κτλ. Αλλάζει φυσικά προς το καλύτερο αυτών που τα παίρνουν εις βάρος όλων. Επιβάλλονται έτσι πρόστιμα αντί φυλάκισης, τα οποία τα πρόσωπα αυτά (υπουργοί, βουλευτές κτλ) προφανώς έχουν και τους περισσεύουν για να τα καταβάλλουν. Όχι ότι θα μας ικανοποιούσε να δούμε στη φυλακή αυτά τα καθάρματα, αφού θεωρούμε ότι άλλα «μέτρα» χρειάζονται για να αλλάξει αυτός ο κόσμος.

Γι' αυτό τασσόμαστε ενάντια στον νέο ποινικό κώδικα, όσο και στον παλιό. Μέχρι την καταστροφή κράτους και κεφαλαίου.

καρόσι

το παιχνίδι αν δεν έχεις αυτή την ατζέντα. Απλά θα παραγκωνιστείς και θα βρεθείς εκτός παιχνιδιού.

Ζούμε σε μια εποχή που όλες αυτές οι λογικές έχουν παράξει πολύ μεγάλη ψυχολογική ζημία σε τεράστιο κομμάτι της αναρχικής κοινότητας, ωστόσο η ευκολία με την οποία κάθε μεμονωμένη φιλόδοξη προσωπικότητα ή συλλογικότητα (ένοπλη και μη) επιλέγει να παίξει μπάλα στον πολιτικό στίβο με όρους μονοπωλίου της κεντρικής εικόνας του χώρου εξακολουθεί να είναι δεδομένη. Το ποσό καλά εξασκεί κάποιος το «επάγγελμα» εξαρτάται από την ικανότητα του να αυτοπροβάλλεται, να μειώνει τους άλλους, να πολώνει το κλίμα και να δηλητηριάζει το δημόσιο διάλογο σε κάθε ευκαιρία, το ποσό καλά έχει δικτυωθεί, τι συμμαχίες έχει συνάψει κτλ. Η πραγματικότητα δυστυχώς αυτή είναι. Δεν αφορά την αξία των πολιτικών επιχειρημάτων κάθε πλευράς αφού έτσι και αλλιώς η αυθεντική πολιτική διαπάλη μεταξύ τάσεων είναι τόσο σπάνια όσο οι ροζ μονοκεροί. Αυτό που μένει να αναλογιστούμε ολοι και όλες είναι στο ότι αν δεν μας αρέσει η εικόνα που βγάζουμε προς τα έξω, αλλά πάνω από όλα σε εμας τους ίδιους, θα πρέπει να αρχίσουμε να συζητάμε σοβαρά ποσό κακό έχει κάνει (και συνεχίζει να κάνει) η διεκδίκηση κεντρικής εικόνας, όποιο πρόσημο και αν έχει (αλφαδι, χασομιο, σφυροδρεπανο κτλ.)

Μέχρι τότε απλώς θα κάνουμε μακροβούτια στον βούρκο που εμείς οι ίδιοι δημιουργούμε.

Παναγιώτης Αργυρού μέλος ΣΠΦ

III Ένοχα από κούνια

«Τα παιδιά μαθαίνουν από το περιβάλλον τους».

«Να βοηθάτε ένα παιδί να αποκτήσει ικανότητες από μικρό. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο αν εξασφαλίσετε ότι ο κόσμος που το περιβάλλει είναι γεμάτος με τρυφερότητα, ειρήνη και αγάπη».

- Μαρία Μοντεσσόρι,
ιταλίδα παιδαγωγός και γιατρός (1870-1952)

Το πρώτο μέρος αυτού του κειμένου θα ταίριαζε σε ένα έντυπο παιδαγωγικού ενδιαφέροντος, όχι μια εφημερίδα για τον εγκλεισμό.

Σύμφωνα με πολλούς παιδαγωγούς, τα πέντε πρώτα χρόνια της ζωής του ανθρώπου είναι καθοριστικά για την διαμόρφωση της προσωπικότητάς του. Ήδη, μέσα στην πρώτη διετία της ζωής του, το βρέφος κάνει τα πρώτα και βασικά βήματα προς την ανάπτυξή του: σωματικά, κινητικά, γνωστικά, συναισθηματικά και κοινωνικά.

Η ταχύτητα και η ποιότητα αυτής της αναπτυξιακής διαδικασίας είναι ανάλογες με το περιβάλλον στο οποίο μεγαλώνει, άρα, όσο περισσότερα τα ερεθίσματα, τόσο ομαλότερη η ανάπτυξη του βρέφους, τόσο ισχυρότερες οι βάσεις του για το μέλλον. Σύμφωνα με την παιδοψυχολογία, οι πρώιμες εμπειρίες είναι καθοριστικές για τη ζωή του ανθρώπου.

Σήμερα, στην Ελλάδα, 18 παιδιά περνούν τα 3 πρώτα χρόνια της ζωής τους στη φυλακή, με τις έγκλειστες μητέρες τους. Η εναλλακτική είναι να μεγαλώσουν χωρίς αυτές, με συγγενικά πρόσωπα, ή, αν δεν υπάρχουν, σε κάποιο ίδρυμα.

Εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς ότι ένα παιδί που μεγαλώνει έγκλειστο στερείται βασικών ερεθισμάτων. Το παιδί ζει στον περιορισμένο χώρο του κελιού της μητέρας του. Ο προαυλισμός του διαρκεί ελάχιστα, όσο και της μητέρας. Βλέπει τσιμέντο και σίδερα, χωρίς ορίζοντα. Τα παιδιά της φυλακής δεν χαμογελούν, ακόμα κι όταν τους κάνει κάποιος ένα δώρο! Ποτέ.

Όλα αυτά είναι γνωστά και διαπιστωμένα από το 1940, οι συνέπειες στην ανάπτυξη του έγκλειστου παιδιού είναι μη αναστρέψιμες: ανασφάλεια, ανία, απάθεια, διαταραχές στην κοινωνική συμπεριφορά, συναισθηματικές και γνωστικές βλάβες, ανετοιμότητα για μάθηση, διαταραχές στη νοητική ανάπτυξη, αδυναμία εμπιστοσύνης, έντονος αρνητισμός, ανεπτυγμένο αίσθημα ενοχής και κατωτερότητας.

Παρόμοια προβλήματα αντιμετωπίζουν και τα παιδιά που παραμένουν εκτός, με τον πατέρα ή συγγενείς. Προβλήματα τόσο ψυχολογικά, λόγω της οδυνηρής και ανεξήγητης -για το παιδί- έλλειψης της μητέρας στη καθημερινότητα, όσο και πρακτικά, όπως π.χ. η δυσκολία του πατέρα για εργασία, οικονομικά προβλήματα κ.α. Πολλές κρατούμενες προτιμούν να αποχωριστούν τα παιδιά τους, από το να τα πάρουν μαζί τους “μέσα”...

Εκτός από τις μεγάλες και μακροπρόθεσμες συνέπειες, η καθημερινότητα των έγκλειστων μητέρων και παιδιών δυσκολεύει περαιτέρω, αφού στις φυλακές Κορυδαλλού ζουν ακόμα και έγκυες ή θηλάζουσες στο λεγόμενο “αναρρωτήριο”, δίπλα σε γυναίκες χειρουργημένες ή με χρόνια προβλήματα υγείας, ενώ έχουν αναφερθεί και περιστατικά που άλλες κρατούμενες είχαν βίαιες εξάρσεις μπροστά στα παιδιά. Δεν υπάρχει παιδίατρος και οι ομάδες ψυχολογικής υποστήριξης για τις μητέρες και οι ομαδικές δράσεις για τα παιδιά σταμάτησαν από το 2012 ως είδος πολυτελείας! Πέρσυ το χειμώνα ξεπάγιαζαν και κόντεψαν να πεθάνουν παιδιά στις φυλακές Ελεώνα, από το κρύο και από την άρνηση της διοίκησης να τους παρέχει θέρμανση!

Μετά την παρέλευση της τριετίας, τα παιδιά οδηγούνται σε ιδρύματα, αν δεν υπάρχει έξω κάποιος οικείος να τα φροντίσει. Αλλά, ακόμα κι αν υπάρχει, είναι στην ευχέρεια της “δικαιοσύνης” να το επιτρέψει. Χαρακτηριστική περίπτωση πρόσφατα, η απαγωγή του 6χρονου γιού των Π. Ρούπα και Ν. Μαζιώτη, μετά τη σύλληψη της μητέρας

του, η κράτησή του σε πλήρη απομόνωση στο Νοσοκομείο Παιδών, υπό 24ωρη φρούρηση και χωρίς επικοινωνία ακόμα και με στενά συγγενικά πρόσωπα. Τελικά, μετά από απεργία πείνας και δίψας των γονιών του και της Κ. Αθανασοπούλου, και την πολύωρη καθημερινή παρουσία των αλληλέγγυων έξω από το νοσοκομείο, δόθηκε η επιμέλεια στη γιαγιά του.

Πολλά παιδιά που μεγάλωσαν σε φυλακές και συνέχισαν σε ιδρύματα, στην ενήλικη ζωή τους “επέστρεψαν” στη φυλακή. Αυτή τη φορά ως κρατούμενοι.

Παρά το ότι βάσει διεθνών συμβάσεων τα παιδιά αυτά δεν είναι κρατούμενοι, άρα δεν θα έπρεπε να στερούνται κανενός δικαιώματος, η πραγματικότητα διαψεύδει και η “δικαιοσύνη” κωφεύει επιδεικτικά μπροστά στα βαθεία τραύματα που τους προκαλεί. Τα δικαστήρια δύνανται να αφαιρούν τη γονική μέριμνα των παιδιών από τους κρατούμενους, ακόμα και χωρίς την αυτοπρόσωπη παρουσία των δεύτερων (Αστικός Κώδικας, άρθρο 1532). Σύμφωνα

με το νόμο, αν η ποινή της μητέρας παιδιού έως 8 ετών δεν υπερβαίνει τα 10 έτη, κι εφόσον δεν είναι υπόδικη, μπορεί να εφαρμοστεί ο κατ' οίκον περιορισμός, πράγμα που συνέβη πρόσφατα μόνο σε δύο κρατούμενες, που, ούτως ή άλλως, θα αποφυλακίζονταν άμεσα. Στις υπόλοιπες, διόλου τυχαία, επιβάλλονται ποινές μεγαλύτερες της 10ετίας. Η ίδια πολιτική που, κάτω από τη μάσκα του “βέλτιστου συμφέροντος του ανηλίκου”, κρύβει την ελαστικοποίηση του νόμου και σωρηδόν απορρίψεις για κατ' οίκον έκτιση. Οι κρατούμενες, σε κείμενό τους, καταγγέλλουν την προσχηματικότητα των απορρίψεων, που τις κρίνουν ακατάλληλες για μητέρες, ενώ αναφέρουν ότι “στο στάδιο απόφασης προφυλάκισης ή μη μιας μητέρας (όταν ακόμα δηλ. δεν υπάρχει πρωτόδικη ποινή) δεν λαμβάνεται ΠΟΤΕ υπ' όψιν η μητρότητα ανηλίκων τέκνων”.

Την ήδη ζοφερή πραγματικότητα, επιβαρύνει ο νέος σωφρονιστικός κώδικας, που γενικεύει την αφαίρεση της γονικής μέριμνας από τους κρατούμενους γονείς, οδηγώντας έτσι τα πιο άτυχα παιδιά στα ιδρύματα. Όταν το παιδί απομακρύνεται από το γονέα (μετά τα 3 χρόνια), δεν προβλέπει τρόπους επικοινωνίας μεταξύ τους. Ουσιαστικά, η γνώμη του κρατούμενου γονέα για την ανάπτυξη του παιδιού δεν λαμβάνεται υπόψη, επιβάλλοντάς του έτσι μια

διπλή τιμωρία!

Ακόμα και σ' αυτό τον τόσο ευαίσθητο τομέα, η κυβέρνηση του Συριζα συνεχίζει τον εμπαιγμό και διαφημίζει μ.α. το “παιδικό επισκεπτήριο”, ένα θεσμό-βιτρίνα, που απλά έβαψε με χαρούμενα χρώματα τις αίθουσες επισκεπτηρίων, ενώ διατήρησε την παρακολούθηση και την καταστολή. Σύμφωνα με τον Παρασκευόπουλο (Μάρτιος 2016) “Με το παιδικό επισκεπτήριο βελτιώνονται οι δείκτες ψυχοκοινωνικής ανάπτυξης των παιδιών, ενδυναμώνονται οι οικογενειακοί δεσμοί και μειώνονται οι αναπόδραστες αρνητικές συνέπειες του εγκλεισμού, ενώ επιδιώκεται η ομαλή κοινωνική και οικογενειακή επανένταξη του κρατούμενου, και, κατά συνέπεια, μειώνονται οι πιθανότητες υποτροπής, δηλαδή υλοποιείται η αληθινή αντεγκληματική πολιτική.”

Μεγάλα λόγια και μεγαλύτερα ψέμματα, αφού η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική, χωρίς καμία αλλαγή επί της ουσίας: Μέχρι το επισκεπτήριο, το παιδί περνά από έλεγχο από καρκινογόνα μηχανήματα. Στο χώρο υπάρχει πάντα σωφρονιστικός υπάλληλος, το παιδί αντιλαμβάνεται τη φύση του χώρου και τον εγκλεισμό. Οι γονείς απαγορεύεται να έρχονται κοντά, επιτρέπεται μόνο η επαφή με τα παιδιά, ενώ κάποια ρώτησαν τους γονείς τους αν χώρισαν! Κάποιο άλλο είχε ξεχάσει τόσο το πρόσωπο της μάνας του, που χαιρέτησε με την προσφώνηση ‘μαμά’ κάποια άλλη κρατούμενη! Ναι, έτσι “ενδυναμώνονται οι οικογενειακοί δεσμοί”, σύμφωνα με το Συριζα. Με χαρούμενες εικόνες και μεγαλόστομα ψεύδη.

Λύσεις υπάρχουν, και εφαρμόζονται ήδη σε άλλες χώρες, μάλιστα με επιτυχία. Η φυλάκιση μπορεί να αντικατασταθεί με την τοποθέτηση των γονέων σε ανοιχτές δομές εντός του ιστού της πόλης (όπως γίνεται σε Ισπανία, Ολλανδία και Σουηδία), ή την αναστολή εκτέλεσης της ποινής και επανεξέταση της αναγκαιότητας κράτησης μετά το πέρας αυτής (Ρωσία), ή τον κατ' οίκον περιορισμό του, με διάθεση μηνιαίου ποσού κάλυψης των απαραίτητων εξόδων και παροχής κάρτας αλληλεγγύης, ακόμα και με το περιβόητο και πολυδάπανο “βραχιολάκι”.

Η εν εξελίξει κινητοποίηση των κρατούμενων ενάντια στο νέο σωφρονιστικό κώδικα ανέδειξε εκ νέου το ζήτημα. Οι γυναίκες των φυλακών Κορυδαλλού σε ανακοίνωσή τους ζητούν ευνοϊκότερη αντιμετώπιση των μητέρων, και συγκεκριμένα: τη διεύρυνση του ορίου ποινής από τα 10 στα 15 χρόνια για κατ' οίκον έκτιση μητέρων με παιδιά έως 8 ετών, τη μείωση της εκτιμώμενης ποινής (1/3 μεικτά) γι' αυτές με παιδιά έως 10 ετών, την αντικατάσταση της φυλάκισης με άλλες μορφές περιορισμού για τις υπόδικες και τη θεσμοθέτηση της παραμονής των παιδιών με τη μητέρα μέχρι τα 6 χρόνια τους, αντί για 3, με στόχο την ομαλότερη αποσύνδεσή τους από αυτή.

Όλα τα παραπάνω έχουν ειπωθεί επανειλημμένα, στα πλαίσια της εκστρατείας “Καμία μητέρα και κανένα μωρό στη φυλακή”, με τους υπεύθυνους, φυσικά, να κωφεύουν, μη λογαριάζοντας το παρόν και το μέλλον των παιδιών...

Η προκλητική απάθεια των “αρχών” δεν προκαλεί καμία εντύπωση: ζούμε σε μια κοινωνία που έχουν ήδη καταδικάσει στη φτώχεια, την αμάθεια, την καταστολή. Τους πιο αδύναμους της κοινωνίας (μετανάστες, πρόσφυγες, άστεγους, φυλακισμένους) τους περιμένει πιο “ειδική” αντιμετώπιση, με στρατόπεδα συγκέντρωσης, φυλακές, αφάνεια από την κοινή θέα, ό,τι απαιτείται για να εγκαθιδρυθεί ο φόβος, να μην υπάρχουν αντιστάσεις, να μη δοθεί καμία μάχη. Ο ολοκληρωτισμός στοχεύει υπόγεια -αλλά πρώτιστα- στα παιδιά, το μέλλον.

Θα το επιτρέψουμε;

ο Κανένας

ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΙΣ

**ΑΜΒΟΥΡΓΟ
NO G20: ΚΑΛΩΣΗΡΘΑΤΕ
ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ**

Ο Ιούλης του 2017 για το Αμβούργο, έχει αποτελέσει ένα σημείο αναφοράς για την “ήττα” της κινηματικής ματαιοδοξίας και την αμφισβήτηση της ακεραιότητας της γερμανικής κατασταλτικής στρατηγικής. Οι διαδηλώσεις ενάντια στη σύνοδο κορυφής των 20 οικονομικά ισχυρών ήταν η απόδειξη πως, η προσήλωση και η αποφασιστικότητα των κινημάτων αντίστασης στην παγκοσμιοποίηση και τον φιλελευθερισμό, στάθηκαν ικανές για να διατη-

ρήσουν τον απυρόβλητο κυβερνητικό σχεδιασμό, που υποσχέθηκε στην οικονομική ελίτ και τους φιλήσυχους νοικοκυραίους, την τάξη και την ασφάλεια. Οι μαζικές διαδηλώσεις, οι άμεσες δράσεις, οι συγκρούσεις στους δρόμους, μάχες πίσω από τα φλεγόμενα οδοφράγματα της St Pauli και της Schanze και οι αποκεντρωμένες επιθέσεις σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους συνέθεσαν την εικόνα “του Αμβούργου στο έλεος των αγωνιστών”, όπου ο κατασταλτικός έλεγχος έχει χαθεί πλήρως.

Η σύνοδος όμως έχει αφήσει πίσω της και ένα τεράστιο κύμα καταστολής με πρωτοφανή μέσα. Αμέτρητοι έλεγχοι πριν και κατά τη διάρκεια της συνόδου έχουν θέσει στο στόχαστρο των αρχών πάνω από 5000 υπόπτους για συμμετοχή στις συγκρούσεις. Ακολουθούν συλλήψεις και προφυλακίσεις αγωνιστών, έφοδοι σε σπίτια για ελέγχους, κατασχέσεις ηλεκτρονικών υπολογιστών και κινητών τηλεφώνων και καταστολή της ιστοσελίδας αντιπληροφόρησης linkstunten indymedia. Σε μια κίνηση επίδειξης ισχύος και επίκλησης στο καταδοτικό αίσθημα των ευυπόληπτων πολιτών, οι αρχές δημοσιεύουν πάνω από 300 φωτογραφίες από τις συγκρούσεις ζητώντας πληροφορίες για ταύτιση προσώπων.

Να μην αφήσουμε τους συντρόφους μας μόνους, στα χέρια της γερμανικής καταστολής.

Να μην αφήσουμε τα γεγονότα του Αμβούργου να αποτελέσουν μια όμορφη παρένθεση στην εντεινόμενη κατασταλτική βαρβαρότητα.

Άμεση απελευθέρωση των φυλακισμένων του noG20.

**ΓΙΑ ΤΟΥΣ 5 ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ
NO EXPO**

Την 1η Μαΐου του 2015 πραγματοποιήθηκε στο Μιλάνο διαδήλωση ενάντια στα εγκαίνια της διεθνούς έκθεσης EXPO. Την επόμενη κιόλας ημέρα οι ιταλικές αρχές πραγματοποιούν δεκάδες προσαγωγές και συλλήψεις, μερικές από τις οποίες αποτελούν και οι 5 προσαγωγές συντρόφων από την Αγία Παρασκευή, μετά την έξοδό τους από κατελιμμένο πολιτικό χώρο. Μετά από πολύωρη κράτηση και χωρίς την παρουσία διερμηνέα, αφού υποχρεώνονται να δώσουν δείγμα DNA και αποτυπώματα, αφήνονται ελεύθεροι χωρίς να τους απαγγελθεί καμία κατηγορία.

Τον Νοέμβριο του 2015, έξι μήνες μετά, οι ιταλικές αρχές εκδίδουν εντάλματα σύλληψης για 10 διαδηλωτές, 5 συντρόφους από την Ελλάδα και 4 από την Ιταλία. Στις 15 Νοεμβρίου η ΕΛ.ΑΣ. εισβάλλει στα σπίτια τους και τους συλλαμβάνει. Την ίδια μέρα, συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται οι 4 Ιταλοί διαδηλωτές στο Μιλάνο ενώ ένας ακόμη Ιταλός κατηγορούμενος διαφεύγει της σύλληψης όπου και καταζητείται μέχρι και σήμερα.

Ένα χρόνο αργότερα, στις 7,8 και 11 Γενάρη του 2016 λαμβάνουν χώρα οι συνεδριάσεις του συμβουλίου εφετών και αποφασίζεται η μη έκδοση των 5 στις ιταλικές αρχές. Οι αποφάσεις αυτές συνοδεύονται με την έναρξη προκαταρκτικής εξέτασης για την άσκηση ποινικής δίωξης στην Ελλάδα για τα «αδικήματα» που κατηγορούνται από τις ιταλικές αρχές ότι διέπραξαν.

Η ιταλική δικαιοσύνη επιστρέφει 2 χρόνια μετά και σε αναζήτηση “ενόχων” ορίζει δικάσιμο για τους 5 συντρόφους στις 15 Νοέμβρη στο Μιλάνο. Η δίκη, τελικώς, αναβάλλεται για τις 31 Ιανουαρίου του 2018.

Στις 15/1/2018 ξεκίνησε η δίκη των 5 συντρόφων στην Ευελπίδων, η οποία όμως αναβλήθηκε λόγω στάσης εργασίας των δικαστικών υπαλλήλων.

M.M.

**ΙΣΠΑΝΙΑ
ΟΤΑΝ Η ΤΕΧΝΗ ΕΝΟΧΛΕΙ
ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ**

Ο Pablo Hasel Καταλανός καλλιτέχνης, αντιμετωπίζει ποινή από 5 έως 12 χρόνια φυλάκιση, με κατηγορίες για το περιεχόμενο των στίχων των τραγουδιών του και τα σχόλια του σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Ο Hasel καταγγέλλει μέσα από τα τραγούδια του, το Ισπανικό κράτος, την αστυνομική βία, την καταστολή, τον φασισμό αλλά παράλληλα εκφράζει την αλληλεγγύη του στους πολιτικούς κρατούμενους. Δεν είναι η πρώτη φορά που το ισπανικό κράτος τον στοχοποιεί, το 2011 συλλαμβάνεται γιατί μέσα από τους στίχους του δηλώνει την αλληλεγγύη του σε πολιτικούς κρατούμενους, αλλά αφέθηκε τελικά ελεύθερος με περιοριστικούς όρους, 3 χρόνια όμως μετά στις

1 Απριλίου 2014 το ανώτατο δικαστήριο τον καταδικάζει για βίαιη προπαγάνδα και ρητορική μίσους, σε 2 χρόνια φυλάκισης. Αιτία για άλλη μια φορά είναι το περιεχόμενο των τραγουδιών του.

Την 1η Φλεβάρη ο Pablo Hasel βρίσκεται ξανά αντιμέτωπος με την «δικαιοσύνη» με ενδεχόμενο φυλάκισης ως και 12 χρόνια. Οι κατηγορίες είναι ότι κριτικάρει, πάλι μέσω των τραγουδιών και των κοινωνικών μέσων δικτύωσης, το κράτος, την καταστολή, και συγχρόνως εκφράζει την αλληλεγγύη του στους πολιτικούς κρατούμενους. Κάθε κράτος, κάθε εξουσία στόχο έχει τους αγωνιστές που με τις πράξεις και το λόγο τους βρίσκονται απέναντι του και το αντιμάχονται έμπρακτα.

demis

**ΑΝΗΛΙΚΟΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΙ
ΣΤΙΣ ΙΣΡΑΗΛΙΝΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ**

Η πρόσφατη σύλληψη και φυλάκιση της 16χρονης Αχέντ Ταμίμι, που κινήσει αλληλεγγύης για την απελευθέρωσή της έγιναν και γίνονται σε όλο τον κόσμο, έφερε πάλι στην επικαιρότητα το τεράστιο ζήτημα της φυλάκισης ανήλικων Παλαιστινίων από το κράτος του Ισραήλ. 313 παιδιά κρατούνταν σε φυλακές στο Ισραήλ το Νοέμβριο του 2017, άλλα κρατούνται σε δομές του ισραηλινού στρατού, ενώ οι ποινές για την ρίψη πετρών που συνήθως αντιμετωπι-

ζουν, είναι πάρα πολύ μεγάλες, 10 με 20 χρόνια.

Τα παιδιά αυτά δικάζονται σε στρατοδικεία όπως ακριβώς και οι ενήλικοι, υφίστανται σωματική βία ή και βασανιστήρια, κακοποιούνται, ενώ πολλά καταγγέλλουν ότι στερούνται φαγητό και νερό κατά την κράτησή τους. Ο μέσος όρος ηλικίας των ανήλικων κρατούμενων είναι πάνω από 15, αλλά πολλές φορές οι δυνάμεις κατοχής του Ισραήλ συλλαμβάνουν και ανακρίνουν ακόμα και μικρά παιδιά, ενώ οι συνέπειες στις ζωές τους είναι πολλές και όλες βαριές και δύσκολες.

Παρόλο που οι διεθνείς οργανισμοί κατά καιρούς καταγγέλλουν το κράτος του Ισραήλ για τις κατασταλτικές μεθόδους και την παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των δικαιωμάτων του παιδιού, ο δυτικός κόσμος συνεχίζει να συνεργάζεται και να συνομιλεί με τις κυβερνήσεις του Ισραήλ, ενώ με την πολιτική Τραμπ, που φαίνεται να θέλει να κάνει όλα τα χατίρια στο Ισραηλινό κράτος, το μέλλον των Παλαιστινίων και της Παλαιστινιακής αντίστασης διαγράφεται ακόμα πιο δύσκολο και επίπονο, με το πάθος τους όμως και την αποφασιστικότητα τους να δίνει παράδειγμα στους καταπιεσμένους λαούς σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο.

Μπ. Τ.

Πλειστηριασμών συνέχεια...

Δεν πρόλαβε να στεγνώσει το μελάνι της εφημερίδας “εντός-εκτός” (που περιείχε το αρθράκι για τους πλειστηριασμούς) και την επόμενη της κυκλοφορίας της (20 Δεκ. 2017), κατατέθηκε η τροπολογία στη βουλή από το υπουργείο δικαιοσύνης για την ποινικοποίηση όσων εναντιώνονται, στα ειρηνοδικεία και στο διαδίκτυο, στους πλειστηριασμούς. Οι ποινές κυμαίνονται από “3 έως 6 μήνες κατ’ ελάχιστο όριο”, απειλώντας με “αυτεπάγγελτη δίωξη, όποιον προκαλεί σωματικές βλάβες ή απειλεί με βία ή άλλη παράνομη πράξη ή παράλειψη, υπάλληλο πλειστηριασμού”.

Το πιο κατάπτυστο, όμως, είναι η αιτιολόγηση της. Πρόκειται για ξεκάθαρη ομολογία ποινών τα συμφέροντα υπερασπίζονται κράτος και κυβέρνηση: αυτά των τραπεζών και των συμβολαιογράφων. Και, ιδού, η απόδειξη: οι ρυθμίσεις γίνονται “ως μέσον ενίσχυσης της ρευστότητας του χρηματοπιστωτικού συστήματος και αποφυγής ανάγκης νέας ανκεφαλαιοποίησης των τραπεζών, κι αφετέρου, για την εξασφάλιση της έννομης προστασίας των συμβολαιογράφων που διενεργούν ως υπάλληλοι αυτών” (η τροποποίηση που ψηφίστηκε για να κατευναστούν τα πνεύματα στον Σύριζα λέει ότι για τη βία εναντίον συμβολαιογράφων απαιτείται μήνυση απ’ αυτούς).

Ό,τι δεν μπόρεσε να περάσει η Δεξιά, το περνάει η Αριστερά, παίρνοντας τα εύσημα του αντιπροέδρου της Ν.Δ. Α. Γεωργιάδη: «...γίνετε τραπεζικώτεροι των τραπεζών, πιο καπιταλιστές των καπιταλιστών...» Οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Τελικά, κι οι δύο στην υπηρεσία της εύρυθμης λειτουργίας του κεφαλαίου.

*

Οι καημένοι οι σωφρονιστικοί...

Ο σύλλογος των σωφρονιστικών υπαλλήλων Ελλάδας καταγγέλλει ότι κρατούμενοι βιαιοπραγούν ενάντια σε μέλη

του. Ο θύτης προσπαθεί να υποδυθεί το θύμα. Η πραγματικότητα, όμως, τους διαψεύδει. Απειρες οι περιπτώσεις ξυλοκοπήματος, βασανισμών, θανάτων και δολοφονιών από τους ανθρωποφύλακες. Ενδεικτικά: δολοφονία Ι. Καρέλι (Νιγρίτα 28/3/2014), θάνατοι λόγω μη έγκαιρης μεταφοράς στο νοσοκομείο Β. Σταθοπούλου (Γυν. Φυλ. Κορυδ. 26/7/2017), 26χρονος (Ναύπλιο 5/3/2013), Ν. Κιβωτός (Κορυδ. 20/2/2011).

Το ποσοστό βίας που ανταποδίδεται, δικαιολογημένα, από τους κρατούμενους είναι απειροελάχιστο σχετικά με αυτό που δέχονται. Τί να γίνει όμως; Έχει το επάγγελμα τους κινδύνους του... Γι’ αυτό ο νέος σωφρονιστικός κώδικας τους θωρακίζει ακόμα περισσότερο στο θεάρεστο έργο τους, εφόσον επιτρέπει τη χρήση βίας ακόμα και σε περίπτωση “παθητικής φυσικής αντίστασης σε νόμιμη διαταγή” (άρθρο 63, παρ. 1).

Δύο κόσμοι που συγκρούονται: από τη μία τα σκυλιά της εξουσίας και από την άλλη οι αντιστεκόμενοι και αγωνιζόμενοι κρατούμενοι. Αν φοβούνται ας παραιτηθούν. Έτσι δεν θα υποστούν τις συνέπειες αυτού του πολέμου σήμερα, αλλά και ... αύριο όταν οι φυλακές θα καίγονται!

*

Άλλος με το κράτος... κι άλλος με τους κρατούμενους

Σε ιστοσελίδα στις 24 Δεκ. 2017 βγαίνει η είδηση ότι ο Σωτήρης Παπασταθόπουλος, ποδοσφαιριστής της γερμανικής Μπορούσια Ντόρτμουντ, αγόρασε 25 αλεξισφαίρα γιλέκα για τους ΔΙΑΣ της Μεσοσηνίας. Πήρε, μάλιστα, τιμητική πλακέτα από τον τοπικό αστυνομικό διευθυντή.

Στον αντίποδα τώρα, την ίδια μέρα στην ίδια ιστοσελίδα, ο Νίκος Παππάς, μπασκετμπολίστας του Παναθηναϊκού με δικά του χρήματα έφτιαξε γήπεδο μπάσκετ για τους κρατούμενους (κι όχι για τους ανθρωποφύλακες) στο προαύλιο του Κορυδαλλού. Οι κρατούμενοι της Α’

πτέρυγας του έδωσαν, μάλιστα, πλακέτα που έγραφε: “Ν. Παππά, σ’ ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σου. Να βλέπεις πάντα με τα μάτια της καρδιάς και όχι με αυτά που βλέπουν μέσα από προκαταλήψεις και στερεότυπα”.

Χωρίς να ξέρουμε τα κοινωνικο-πολιτικά κίνητρα του Ν. Παππά, λέμε ότι η πράξη του μετράει. Υπάρχουν “δωρεές” και δωρεές. Ο Παππάς, σε σύγκριση με τον Παπασταθόπουλο, πήρε θέση: όχι με το κράτος και την αστυνομία, αλλά με τους κρατούμενους! Κι αυτό είναι αρκετό.

*

Οι «φίλοι» μας οι δικηγόροι...

...διά στόματος Βερβεσού (νεο-εκλεγέντος προέδρου του Δικηγορικού Συλλόγου Αθήνας) αισθάνονται ότι απειλούνται στα δικαστήρια (από ποιούς άραγε?), γι’ αυτό σε συνάντηση με τον αναπληρωτή υπουργό προστασίας του πολίτη Ν. Τόσκα ζητάνε περισσότερη αστυνόμευση, όπως:

- **Λειτουργία 2ου μηχανήματος ελέγχου** στην κάτω πύλη της Ευελπίδων, και
- **μέτρα ασφάλειας, στον ίδιο χώρο, με πεζές περιπολίες και τοποθέτηση ενισχυτικού σιδηρού πλέγματος περιμετρικά.**

Φρούριο, λοιπόν, να γίνει η Ευελπίδων, με εσωτερική αστυνόμευση.

Αυτό, βέβαια, δεν μας εκπλήσσει. Κομμάτι του συστήματος είναι, αυτό υπηρετούν, γι αυτό επιδιώκουν να διασφαλίσουν την ομαλή λειτουργία του.

Το άσχημο είναι ότι τους έχουμε ανάγκη για τις δίκες (όσοι, τουλάχιστον, χρησιμοποιούν δικηγόρους). Και ελάχιστοι/ες είναι εκείνοι/ες που δεν είναι κοράκια και στέκονται δίπλα μας. Άχρηστο, βέβαια, επάγγελμα για την κοινωνία που ονειρευόμαστε. Θα πάνε στο καλάθι των αχρήστων μαζί με τους μπάτσους, τους δικαστές κι όλο το συρφετό των πολιτικών.

 MaMa

Ψηλαφώντας την ιστορική μνήμη με αφορμή μια έκρηξη

Σχεδόν όλες οι ενέργειες που έχουν κάνει οι ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις είναι απόλυτα κατανοητές, τόσο ως προς την επιλογή των συγκεκριμένων στόχων, όσο και ως προς την χρονική συγκυρία αυτής της επιλογής, ακόμα και αν δεν υπήρχαν αναλήψεις ευθύνης (προς αποφυγή παρεξηγήσεων, τις θεωρώ ιδιαίτερα χρήσιμες κι αναγκαίες, ως προς την έκταση έχω κάποιες ενστάσεις, αλλά μικρό το κακό).

Η τελευταία ενέργεια της ΟΛΑ στο εφετείο Αθηνών, στις 22 Δεκεμβρίου 2017, ήταν από αυτές που θα λέγαμε ιδιαίτερα εύστοχη, όπως και η ανάληψη ευθύνης που ακολούθησε.

Με αφορμή την επίθεση της ΟΛΑ αξίζει να γίνει μια πολύ μικρή αναφορά ως προς την ιστορία του χώρου που στεγάζει το εφετείο, ο οποίος δεν είναι άλλος από τον χώρο

που βρίσκονταν οι φυλακές Αβέρωφ.

Οι φυλακές Αβέρωφ λειτούργησαν από το 1892 έως το 1971. Ξεκίνησαν ως φυλακές ανηλίκων, ενώ από το 1916 μετατράπηκαν σε φυλακές πολιτικών κρατουμένων. Κατά τη διάρκεια της κατοχής έγιναν τόπος βασανισμού εκατοντάδων αντιστασιακών, αλλά και τόπος κράτησης των μελλοθάντων. Από εδώ ξεκινούσαν για τους τόπους εκτέλεσης οι καταδικασμένοι σε θάνατο αγωνιστές.

Με την απελευθέρωση, τον Οκτώβρη του ‘44, στις φυλακές Αβέρωφ «κρατήθηκαν» (καλύτερος όρος είναι φιλοξενήθηκαν) οι δωσίλογοι συνεργάτες των δυνάμεων κατοχής, όχι για να δικάστούν, αλλά περισσότερο να προστατευτούν από τη λαϊκή οργή.

Τον Δεκέμβρη του ‘44 οι φυλακές θα γίνουν πεδίο σφοδρότατων συγκρούσεων μεταξύ του ΕΛΑΣ, των Κυβερνητικών δυνάμεων και των Άγγλων, οι οποίοι στην κρίσιμη καμπή της μάχης, θα εξοπλίσουν με όπλα και τους δωσίλογους προκειμένου να σώσουν το τομάρι τους.

Τελικά, μέρος των φυλακών ανατινάχτηκε στις 23 Δεκέμβρη από τον ΕΛΑΣ, που κατάφερε να συλλάβει αρκετούς από τους δωσίλογους, άλλοι σκοτώθηκαν κατά την διάρκεια των μαχών, ενώ, ένα μέρος από αυτούς, οι πιο σημαντικοί, φυγαδεύτηκαν από τους Άγγλους.

Από το 1945 μέχρι το 1971 οι φυλακές Αβέρωφ, αντρικές και γυναικείες, χρησι-

μοποιούνται αποκλειστικά για τους πολιτικούς κρατούμενους/ες.

Στις γυναικείες φυλακές, κατά τα χρόνια του εμφυλίου αλλά και αργότερα, κρατήθηκαν συνολικά περίπου 3000 αγωνίστριες ηλικίας από 12 ½ έως 85 ετών. 150 από αυτές ήταν μωρομάνες που για κάποιο διάστημα είχαν τα παιδιά μαζί τους. Εκατοντάδες κατέληξαν στα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Στις 21 Απριλίου 1967, τα κελιά και οι θάλαμοι των φυλακών ξαναγεμίζουν με αγωνιστές/τριες που έχει συλλάβει η χούντα των συνταγματαρχών. Αυτό μέχρι το 1971, όπου διακόπηκε οριστικά η λειτουργία των φυλακών και γκρεμίστηκαν, ενώ η χούντα

εξήγγειλε την οικοδόμηση του δικαστικού μεγάρου.

Έτσι, μετά από 10 χρόνια, ολοκληρώθηκε το κτήριο που στεγάζει τον Άρειο Πάγο, εξασφαλίζοντας, έστω και σε συμβολικό επίπεδο, τη συνέχεια του κράτους, ανεξάρτητα από τον διαχειριστή της εξουσίας.

Η ιστορική μνήμη έχει χρέος να ανιχνεύει το νήμα εκείνο που συνδέει το χθες με το σήμερα, αντλώντας εμπειρίες και συμπεράσματα για τον αγώνα και την επανάσταση.

 Γ.Α.